

NIEUWE AVONTUREN

Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

De mysterieuze brilant

N° 2192

WEEKLIJKSE AFLEVERING

NEDERLAND : 40 Ct.
BELGIE : 6 Fr.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT

Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Lord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden

DE MYSTERIEUZE BRILLANT

Hoofdstuk I

ARTHUR WALKER BELEEFTE EEN VERRASSING

Ongeveer in het midden van de Vijfde Avenue te New York bevindt zich de grote juwelierszaak van Arthur Walker.

Ofschoon de winkel zich daar nog slechts enkele jaren bevindt, mag Walker zich reeds verheugen in een zeer uitgebreide cliënteel, want hij mocht er zich op beroemen, in zijn met verfijnde weelde ingerichte zaak, die er uitzag als een fijne salon in het huis van een rijkard, steeds de allernieuw-

ste en kostbaarste snufjes voorradig te hebben.

Hij was de man, die het eerst de buitengewoon kleine en platte horloges in de handel bracht, voornamelijk voor dames, die aanstonds furore maakten en waarvan hij een grote verscheidenheid uit Zwitserland had laten komen. De minsten, die eenvoudig van goud gemaakt waren en zonder versiering, kostten nog honderden dollars, maar

men kon bij hem ook terecht voor enige duizenden dollars, waarvoor men dan een met diamanten bezet uurwerk zijn eigendom mocht noemen.

Hij was het dan ook geweest, die het eerst begrepen had welke goede zaken hij kon doen, toen de revolutie in Rusland was uitgebroken, toen de communisten, aldus de gelijkheid der standen demonstrerend, stalen als raven en voor milliarden aan edelstenen roofden, niet alleen van de rijken en edellieden, maar ook en in het bijzonder van de Romanoffs, nog vóór deze hun vreselijk einde hadden gevonden, afgemaakt als dieren in een smerige kelder van een huis in Jekaterineburg. Bij grote vrachten tegelijk gingen destijds die diamanten, parels en andere sieraden het land uit en de opbrengst moest strekken om de kas der Communistische Regering te stijven, waarvan de bodem maar al te spoedig te zien kwam.

Dit gold natuurlijk slechts voor de juwelen, welke de opbrengst vormden van de georganiseerde, men zou kunnen zeggen de officiële diefstal, die met een stadhuiswoord « inbeslagneming » werd genoemd. Hoeveel er echter geroofd en verborgen werd door Revolutionairen, die geen ogenblik van zins waren het geroofde ten bate van de heilstaat aan te wenden, dat zal wellicht nooit bekend worden, maar men kan veilig aannemen dat er voor tientallen miljoenen aan diamanten in de Russische bodem verborgen werd en zich daar misschien nu nog bevindt. Maar de diamanten van de Romanoffs waren allen, als men het zo noemen mag, in veilige handen terecht gekomen en ook die gingen geleidelijk de grens over en werden voor een groot deel via Nederland, over de gehele wereld verspreid. Ook de kroonjuwelen gingen dezelfde weg op, op slechts zeer weinige stukken na, die voorlopig, bij wijze van curiositeit in het Kremlin te Moskou werden bewaard.

Welnu, Walker was een van de eersten geweest, die van deze uitvoer van diamanten lucht had gekregen en hij had dadelijk zijn commissionair telegrafisch opdracht gegeven, beslag te leggen op alles wat hem aan Russische, maar

vooral aan Tsaristische juwelen onder de ogen mocht komen. De commissionair was een vlijtig en flink man en hij voerde zijn opdracht tot volkomen tevredenheid van zijn principaal uit, met het gevolg, dat reeds weinige maanden later menige Dollarprinses in het land der onbegrensde mogelijkheden pronkte met juwelen, die nog slechts weinige jaren geleden boezem, armen en polsen hadden gesierd van deze of gene grootvorstin, wier gebeente nu reeds lang onder de bevroren aarde van Rusland lag.

Hij had een zoet winstje gemaakt, de heer Arthur Walker, daarvan kon men verzekerd zijn. Dit alles was reeds heel lang geleden, maar het daarmee verworven geld had hem tot bedrijfskapitaal gediend van de door hem op te richten zaak in New York.

Hij was op zeer bescheiden voet begonnen, maar zijn scherpzinnigheid, zijn koopmanstalent, zijn hoffelijke manieren en de wijze, waarop hij zijn klanten wist te ontvangen, hadden hem spoedig vooruit gebracht en zelfs in deze wereldstad waren er slechts weinige juweliers aan te wijzen, die met hem konden wedijveren.

De façade van de juwelierszaak van de Vijfde Avenue had vier grote ramen, voorzien van spiegelruiten van bijna twee centimeters dikte. Daarachter waren, door een étaleur die een schitterend salaris verdiende, op zeer smaakvolle wijze enige sieraden tentoongesteld. Rivières, armbanden, enige ringen, een diadeem...

Men trad de winkel binnen door een van die draaiende, bronzen deuren, welke men in Amerika thans zo veelvuldig aantreft, maar die destijds nog een opzienbarende nieuwigheid vormden. Zo'n draaideur was zeer vernuftig geconstrueerd en kon onmiddellijk worden vastgezet door een der bedienden, die zich achter de fraale mahoniehouten toonbanken bevonden.

Maar dit was niet het enige verdedigingsmiddel van Walker, die wijs was geworden door de inbraken en de brutale aanslagen der laatste jaren. Want één druk op een kleine hefboom, achter

de toonbank verborgen, was voldoende om een zwaar rolluik van ijzer snel te doen oprijzen voor ieder der vier grote vensterruiten. Bij de eerste hamerslag op de dikke vensterschijven was één enkele druk op die hefboom dus voldoende, om verder iedere poging tot verbrijzeling van de ruiten nutteloos te maken.

Voorts spreekt het van zelf, dat Walker in directe telefonische verbinding stond met het hoofdbureau van politie, zodat het niet nodig was, dat hij eerst de Centrale opbelde. Maar van die afweermiddelen bemerkten de klanten van Walker niets; dat zou hen slechts onaangenaam stemmen, zo meende de juwelier, niet geheel ten onrechte.

Wanneer men eenmaal de grote draai-deur gepasseerd was, bevond men zich in de winkel, eigenlijk een grote zaal, die geheel met een fraaie soort mahoniehout betimmerd was en waarvan de vloer belegd was met een kostbaar Perzisch tapijt. Ter weerszijden stonden enige vitrines, waar, op donker blauw fluweel, de sieraden tentoongesteld waren en achterin bevond zich de toonbank, een zeer fraai meubel, waarin aan de achterzijde laden waren gemaakt, welke met een enkele beweging, in geval van een overval, allen tegelijkertijd konden worden gesloten en waarin zich de kostbaarste stukken bevonden. Daarachter bevond zich nog een derde vitrine, en achterin de winkel begon de brede trap, die naar de particuliere woning en het kantoor van Walker, zowel als naar de kantoorlokalen van het personeel leidden, dat uit ongeveer tien koppen bestond.

Rechts van de winkel was een weelderig gemeubeld vertrek, waar Walker zijn rijkste klanten placht te ontvangen en waar hun ook zijn kostbaarste stukken werden getoond. Links was een klein vertrek, waar een viertal geoffende diamantzetters en goudsmiden zaten, waar er twee rechtstreeks uit Amsterdam en een uit Antwerpen waren geïmporteerd, die de reparaties moesten verrichten, stenen zetten en dergelijke werkzaamheden moesten doen. Dit vertrek ontving zijn licht door een hoog,

door tralies beschermd raam, dat uitzicht gaf op de ruime binnenplaats.

Meestal waren er een vijftal personen in de winkel, om de klanten te ontvangen en zij waren gekozen onder de beste verkopers van geheel New York.

Des winters kon de winkel verlicht worden door een prachtige elektrische kroon, die in het midden van de zoldering afhing en door een aantal sierlijke wandluchters.

Het was op een dag in het vroegste begin van de lente en voor het eerst sedert lange tijd scheen de zon weer, ofschoon het nog tamelijk guur was, toen de draaideur van de juwelierszaak langzaam bewoog en er, na enige aarzeling, en man binnentrad, die dadelijk de aandacht trok van de chef de réception, een uiterst deftig heer in jaquet en streep en met een gouden bril op, een aandacht, die niet van vriendschappelijke aard was, want de man die zo even was binnengetreten, was niet van dezulken, die in een juwelierswinkel welkom zijn.

Hij zag er inderdaad armzalig genoeg uit in zijn tot op de draad versleten pak, waarover hij een dunne, door weer en wind verkleurde demi droeg, zijn bemodderde pantalon, die maar al te duidelijk aantoonde dat hij te voet was gekomen, zijn vormeloze deukhoed en zijn verfrommeld dasje onder de slappe boord.

De leeftijd van de man was onzeker. Hij had evengoed vijftig als zestig jaar kunnen zijn, maar jong was hij in ieder geval niet meer. Zijn wangen waren ingevallen, zijn diep in de kassen schuilende ogen hadden een koortsachtige glans en zijn spaarzaam haar was reeds geheel vergrijsd.

Hij keek een ogenblik besluiteloos rond, trad toen op de chef toe en vroeg, met een tamelijk sterk buitenlands accent; maar in goed Engels:

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer, zoudt gij mij willen zeggen of ik mijnheer Arthur Walker een ogenblik zou kunnen spreken?

De chef, Newberry geheten, die de bediende achter de toonbank reeds een snelle wenk had gegeven, een soort

stormwaarschuwingssein, nam de bezoeker nog eens goed van top tot teen op voor hij langzaam zei:

— Ik weet niet of mijnheer Walker op het ogenblik wel vrij is. Kunt gij mij misschien niet zeggen wat de zaak is?

— Neen, mijnheer, antwoordde de bezoeker haastig. Ik kan alleen met mijnheer Walker zelf spreken. Het geldt een zaak van zeer groot gewicht. Ik kom hem... een... offerte maken...

— Kunt gij mij tenminste niet zeggen wat het voorwerp van die eventuele transactie is? Hebt gij iets te koop? Wilt gij u van een sieraad ontdoen?

— Zo is het.

— Wat is het dan?

— Een diamant.

— Hoe is uw naam?

— Reeve, Bernard Reeve.

— Zijt gij een Engelsman of een Amerikaan? Het komt mij voor, alsof uw accent...

— Ik, ik ben Engelsman, van geboorte althans, maar ik heb bijna mijn gehele leven in Frankrijk doorgebracht. Zoudt gij nu mijnheer Walker niet willen waarschuwen?

Nog aarzelde Newberry, toen op dat moment de juwelier zelf een einde aan de zaak maakte, door de brede trap af te dalen en de winkel binnen te treden.

Walker was op dat tijdstip van zijn leven een watervlug, levendig heertje van vijfenveertig jaar, klein, met doordringende kraaloogjes als van een muis, keurig gescheiden, nog gitzwart haar, baardje en fijne witte handen, waarop met een uitstekend onderhouden punt-hij zeer trots was en waaraan hij zelfs geen ring wilde dragen, teneinde de fraaie vorm van zijn vingers ongeschonden te bewaren. Hij droeg een keurige tailleur jacquet, over een parelgrijs vest, zijn geliefkoosde dracht, ook in de ochtenduren. Hij bleef een ogenblik staan, keek naar de bezoeker, kwam haastig naderbij en vroeg kortaf:

— Wat is er?

— Deze man wenst u te spreken, mijnheer, antwoordde Newberry. Hij zegt dat hij iets te verkopen heeft.

Walker zei tot de bezoeker:

— Wees zo goed mij even voor te gaan naar mijn kamer.

Hij wees op de deur van de particuliere spreekkamer, welke nog een tweede uitgang had, ten behoeve van personen, die iets kostbaars kwamen verkopen en liever niet gezien werden.

Hij ging Reeve achterna en trad bijna tegelijk met deze het ruime vertrek binnen. Hij bleef staan, bood ook de bezoeker geen stoel aan, maar vroeg kortaf:

— Wat is er van uw verlangen?

— Gij koopt immers diamanten?

— Dat is te zeggen, als ze mooi zijn en als... nu, wanneer de bezitter...

— Ik begrijp al wat gij zeggen wilt, mijnheer Walker, viel Reeve hem haastig in de rede. Maar gij behoeft u niet ongerust te maken. Wat ik u heb aan te bieden is mijn onvervreemdbaar eigendom, ik heb de steen niet gestolen, en ook niet gekocht van een dief.

— Dat wilde ik ook niet zeggen, hernam Walker op levendige toon. Ik denk er niet aan u bij voorbaat te wantrouwen. En laat mij nu de steen maar eens zien.

Reeve stak een bevende hand uit, opende achtereenvolgens zijn overjas, zijn colbert en zijn vest, maakte het knoopje los van een klein zakje aan de binnenzijde van het vest en haalde daaruit een in bruin papier gewikkeld pakje. Hij maakte het papier los en daar schitterde met buitengewone glans een diamant ter grootte van een duivenel op het bruine papier, zó schoon, dat Walker een kreet van verbazing en bewondering slaakte en dadelijk een en al aandacht werd.

Hij nam de diamant met zijn fijne, witte vingers behoedzaam van het papier, legde hem op een met zwart fluweel overtrokken plankje, dat hij uit de lade van een kleine secretaire had genomen en bekeek hem met het oog van de kenner. Hier draaide de diamant, die een onregelmatige vorm had, ofschoon hij geslepen was, om en om, beschouwde hem lange tijd door een loupe en zuchtte nu en dan van bewondering. De steen had een eigenaardige, licht gele kleur, het water was onberispelijk,

het was zonder enige twijfel een der schoonste diamanten, welke deze kenner van edelgesteenten ooit onder de ogen had gehad.

Maar eensklaps trok hij een andere lade van zijn secretaire open, nam er een vel papier uit en mompelde half voor zich heen:

— Excuseer mij een ogenblik.

Hij had een lijst in de handen, zoals iedere grote juwelier er een bezat en waarop de juwelen stonden vermeld, welke door de politie als verloren of gestolen waren opgegeven en het was een zeer lange lijst.

Walker liep haar vlug door, sloot haar toen weer weg, in dat opzicht gerust gesteld, bekeek de diamant nogmaals, hief toen het hoofd met een ruk op, om Reeve doordringend aan te zien en vroeg toen:

— Hoe komt gij aan die steen?

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer Walker, maar op die vraag wens ik niet te antwoorden, zei Reeve zacht, maar op vaste toon. Ik heb hem niet gestolen en hij is ook niet van diefstal afkomstig, laat u dat voldoende zijn. Vindt gij de steen mooi?

— Het is een der fraaiste stenen, die ik in lange tijd gezien heb, riep de juwelier uit.

Zijn koopmanshart sprak en hij begreep aanstonds, dat hij hier een voortreffelijke koop kon sluiten, die hem zeker geen windeieren zou leggen, te oordelen naar het uiterlijk van zijn bezoeker. De steen kwam niet op de lijst der gestolen juwelen voor, hij kon zich dus als gedekt beschouwen en bovendien niemand behoefde immers te weten, dat hij de diamant gekocht had van een man die er in het geheel niet naar uitzag alsof hij de bezitter van zulk een kostbare steen zou zijn. Hij aarzelde dan ook niet langer, maar begon de onderhandelingen.

— Kan ik naar u laten informeren?

— Dat kunt gij.

— Uw naam en adres?

— Bernard Reeve, Lexington Avenue 19, Harlem.

— Wat vraagt gij voor de steen?

Reeve scheen een ogenblik in ver-

warring te zijn, aarzelde en zei toen op enigszins schorre toon:

— Ik... ik ben niet zo goed op de hoogte, maar ik zou menen dat... tien duizend dollar bijvoorbeeld...

Walker kon een kreet van verbazing nauwelijks onderdrukken. De man moest krankzinnig zijn. Zelfs wanneer deze steen nog iets aan gewicht zou verliezen door hem in briljantvorm te slijpen, zou hij op zijn minst twee honderd duizend dollar waard zijn, door zijn grootte, zijn verblindende glans en zijn merkwaardige kleur. En deze man vroeg er tienduizend dollar voor. Dan moest hij ook wel zeer onkundig zijn op het gebied van edelgesteenten, en zelf niet weten welk een schat hij in deze diamant bezat.

Maar Walker was voor alles zakenman en hij had spoedig spijt van zijn uitroep van verbazing. Hij deed alsof hij de diamant nog eens nauwkeurig onderzocht, ging met zich zelf te rade of hij deze wat geheimzinnige zaak zonder vrees voor onaangename gevolgen kon op touw zetten en zei toen eensklaps:

— Ik geef er u twintig duizend voor. Nu zult gij u wel niet beklagen. Het is werkelijk een zeer schone steen.

Reeve verbleekte even en deed een stap achteruit, terwijl zijn zwarte ogen een bijna verschrikte uitdrukking kregen. Toen zei hij hees:

— Ik neem uw aanbod aan. Betaalt gij contant?

— Met een chèque, is dat goed?

— Dat zal wel goed zijn, hernam Reeve met een flauwe glimlach.

Bevreesd dat het koopje hem nog op het laatste ogenblik zou ontgaan, haalde Walker haastig zijn chèque-boek te voorschijn, vulde een chèque ten bedrage van twintig duizend dollar op een bekende bankiersfirma in en stak haar Reeve toe, terwijl hij met een kort lachje zei:

— Ziedaar, mijnheer Reeve. Wilt gij, wat ik u verzoeken mag, deze kwitantie tekenen?

Hij stak Reeve een vulpenhouder toe en deze schreef zijn naam onder aan de kwitantie, met grote, krachtige letters.

Walker slaakte een zucht van verlichting, hij was nu in alle richtingen gedeukt. Hij vouwde de kwitantie op, deed haar in zijn portefeuille, stak Reeve met een joviaal gebaar de hand toe en zei:

— Mijnheer Reeve, ik zal de bank direct opbellen en zeggen, dat het in orde is met de chèque... en... het was mij aangenaam. Mocht gij nog eens zulk 'n fraaie steen te koop hebben, kom dan gerust bij mij, ik zal hem u gaarne afkopen.

Reeve keek de juwelier een ogenblik met een zonderlinge blik aan en zei

— Ik houd u aan uw woord, mijnheer Walker. Ik kan u nog meer diamanten leveren, nog groter misschien dan deze... en... en... nu ja, dat is van later zorg.

Hij had zijn vettige hoed afgenomen en verliet het vertrek, waar hij Walker in een toestand van de grootste verbazing achterliet.

Hoofdstuk II

DE GELE DIAMANT

Sedert enige dagen prijkte de kostbare diamant, na door een der beste werklieden van Walker in de brillant vorm overgeslepen te zijn, in al zijn glans achter een der etalagevensters, op een kussen van zwart fluweel, dat zijn schittering daar des te meer liet uitkomen.

Walker wreef zich in de handen, want nog zelden had hij zulk een voordelige koop gedaan. Talrijke voorbijgangers bleven stilstaan om naar dit prachtstuk te kijken, en menig vrouwenoog wierp er een hebzuchtige blik op, terwijl haar echtgenoten verschrikt doorliepen, ontzet door het denkbeeld, dat zij de reusachtige som zouden moeten betalen, welke Walker ongetwijfeld voor deze brillant zou vragen.

En onder degenen, die de steen met grote aandacht bekeken, bevond zich John Raffles. De stoutmoedige avonturier was reeds sedert enige tijd in Amerika, waar hij in het hoge Noorden, ver over de Canadese grens, enige gevaarvolle avonturen had beleefd in gezelschap van zijn trouwe vriend Charles Brand en zijn chauffeur James Henderson, die eveneens een ware vriend voor hem was geworden in de loop der jaren, want talloos waren de gevaren geweest, welke deze drie mannen te samen hadden gedeeld.

Een paar dagen geleden was Raffles naar New York teruggekeerd en uit de pelsjager met zijn zware vracht van bont, om zich tegen de verschrikkelijke koude te kunnen beschermen, die daar nog in Maart heerste, had zich weer de elegante sportman ontpopt. Hij was voornemens nog enkele dagen te New York te blijven en dan weer naar Londen terug te keren, enige ervaringen en enige tienduizende dollars, ontnomen aan een bende goudzoekers, die zeker niet beter verdiend hadden, rijker.

Raffles en Brand hadden hun intrek genomen in het Waldorf-Astoria Hotel, aan de Vijfde Avenue gelegen en het kon dus niet anders of de Gentleman-Inbreker was een van de eersten, die de schone gele diamant te zien kreeg.

Charles Brand had de blik opgevangen, die Raffles op de kostbare steen wierp. Hij slaakte een diepe zucht, want hij kende Raffles en hij had de betekenis van die blik maar al te goed begrepen. Toch trachtte hij zijn stem onbevangen te doen klinken, toen hij die ochtend, enige huizen verder, de vraag stelde:

— Wanneer je hier nog iets van belang te doen hebt, Edward, dan mag je dat wel spoedig verrichten, want morgenochtend vertrekt onze boot.

— Ik denk dat ik die boot oversla, zei Raffles kalm.

Charles had het antwoord verwacht maar hij beheerste zich en vroeg op onschuldige toon:

— Ben je van plan veranderd? Wil je hier nog een boot overblijven?

— Een of twee, misschien nog wel drie, naar gelang de omstandigheden, antwoordde Raffles bedaard.

— Maar waarom dan toch wel? riep Brand, nu een weinig ongeduldig uit. Wij hebben hier toch niets meer te doen.

— Toch wel. Wij hebben een voor-naam ding vergeten.

— Maar wat dan toch?

— Die gele diamant weg te nemen, antwoordde Raffles laconiek.

Het bleef geruime tijd stil en pas vele tientallen meters verder vroeg Raffles:

— Heb ik je met mijn opmerking gekrenkt, mijn waarde?

— Je weet heel goed hoe ik over deze dingen denk, Edward, antwoordde Brand op zachte toon en even hadden zijn grote, blauwe ogen een droevige uitdrukking. Maar daarvan afgezien, ik begrijp je volstrekt niet. Wanneer je dan dit beroep wilt blijven uitoefenen, doe het dan tenminste zó, dat de kans op ontdekking zo gering mogelijk is.

— Waar zou ze geringer kunnen zijn, dan in een land waar wij als vreemdelingen zijn gekomen? hernam Raffles. Te Londen moet ik voortdurend een rol spelen, hier ben ik eenvoudig 'n vreemdeling, iemand die voor zijn genoegen reist, een toerist, die door niemand verdacht wordt, volkomen vrij in mijn bewegingen. Daarentegen, die steen lokt

als het ware uit tot diefstal, om dit lelijke woord nu eens te gebruiken. Hij zal gemakkelijk een weinig te veranderen zijn en ik schat zijn waarde dan nog op minstens honderd vijftig duizend dollars. Denk eens aan, Charles, hoeveel ellende daarmee te lenigen valt, hoeveel tranen men daarmee kan drogen, hoeveel onrecht daarmee hersteld kan worden. Kom, wij zullen eens op onze schreden terugkeren en de steen nog eens bekijken.

— Je zult toch de winkel niet binnegaan? vroeg Brand verschrikt.

— Waarom niet? Daar is volstrekt geen gevaar bij. Ik zou die steen gaarne eens van dichtbij bezichtigen. Ik wil ook weten wat onze vriend Walker er voor vraagt.

Brand gaf geen antwoord, want hij begreep wel, dat het van dit ogenblik af volkomen nutteloos was, te willen trachten, Raffles van zijn voornemen terug te houden. En zo trad hij dan aan de zijde van Raffles de winkel binnen, zich zelf volkomen meester, de hoffelijke sekretaris van mijnheer de graaf, die ook een weinig diens vriend is en zich wel enkele familiariteiten mag veroorloven. Wat Raffles aangaat, hij was inderdaad de rijke Engelse graaf, die voor zijn genoegen wat rond reist, hooghartig, koel, op een afstand.

Er kwam dadelijk een winkelbediende toeschieten, die vroeg wat de heren wensten. Raffles wees met zijn wandelstokje naar het étalageraam, dat aan de winkelzijde met en dik houten schot was afgesloten en zei:

— Ik zou die gele brillant gaarne eens van dichtbij willen zien.

De bediende liet vlug, zonder dat het moest opvallen, zijn blik over het ge-laat en de kleding van de beide mannen glijden en wenkte toen, naar hij meende, onmerkbaar twee van de andere bedienden om naderbij te komen, terwijl hij op beleefde toon zei:

— Ik zal aanstonds de chef gaan halen, mijnheer, het is ons streng verboden de steen te tonen, zonder dat hij er bij is. Wees zo goed een ogenblik plaats te nemen.

Hij geleidde Raffles en Brand naar een paar gemakkelijke fauteuils, waarin de klanten konden uitrusten, die ergens op moesten wachten. Daarop ging hij heen en keerde even later met Newberry terug, terwijl de twee bedienden schijnbaar toevallig een weinig in de buurt van de étalagekast bleven.

De chef de réception was waarschijnlijk reeds op de hoogte gebracht, want hij kwam hadenwrijvend op Raffles toe en zei, na snel het uiterlijk van de bezoeker te hebben getaxeerd:

— Er is geen bezwaar tegen, mijnheer, om aan uw verzoek te voldoen. Wij zullen u de gele diamant tonen.

Hij wisselde op zachte toon enige woorden met de bediende, die hem gehaald had en deze ging de étalagekast aan de achterzijde openen, om er de gele steen uit te nemen. De chef wierp 'n blik in de richting van de toonbank en Raffles had niet moeten zijn wie hij was, wanneer hij al deze vlugge seinen en tekens niet begrepen had. Zo wist hij thans, alsof hij er zelf bevel toe had gegeven, dat de draaideur was vastgezet en dat die niet geopend zou worden, voor de steen weer op zijn plaats lag. Wel kon men de deur van de straatzijde af openduwen, maar teruggaan was onmogelijk.

En nu kwam Newberry met de gele steen op het kussen aandragen en te gelijkertijd, schijnbaar onopzettelijk, omringden de overige bedienden de kleine groep, zoals in de laatste tijd, met het oog op de steeds talrijker wordende diefstallen, altijd het geval was wanneer in de juwelierswinkel een zeer kostbaar stuk moest worden getoond. Het was ietwat onaangenaam voor eerlijke lieden, maar de goeden moesten maar met de kwaden lijden, dat was nu eenmaal onvermijdelijk.

Raffles deed echter alsof hij van deze kleine manoeuvres niets bemerkte en wijdde zijn gehele aandacht aan de prachtige diamant, die daar zo fel schitterde op het zwarte fluweel. Hij vroeg een loupe ter leen, bekeek daardoor de steen en riep vol bewondering uit:

— Gij hebt daar waarlijk een prachtstuk, mijnheer. Voor welke prijs verkoopt gij die diamant?

— Mijnheer Walker heeft de prijs op tweehonderd duizend dollar gesteld, mijnheer, antwoordde Newberry.

— Dat is niet te veel. En hebben zich in het geheel nog geen gegadigden voorgedaan?

— Tot dusver nog niet, mijnheer. Ik wil niet verhelen, dat losse diamanten veel minder gemakkelijk te verkopen zijn dan colliers of in ringen gezette stenen. Men moet een groot liefhebber van juwelen zijn om een solitaire van zulk een grootte te kopen.

— Dat kan ik mij voorstellen, heren Raffles. De steen is eigenlijk alleen maar bruikbaar om als sluitsteen te dienen voor een diadeem, of om aan een platinakettinkje om de hals te worden gedragen, voor een rivière is hij veel te groot. Ik ben echter overtuigd dat gij niet zolang zult behoeven te wachten, alvorens gij die prachtige steen zult hebben verkocht, er zijn zeer veel rijke lieden in New York.

— Daarvoor koestert mijnheer Walker dan ook geen vrees, mijnheer, heren de chef glimlachend. Wanneer gij echter zin mocht hebben in de steen, hij is nog vrij.

— Ik zal er nog eens een nachtje over slapen, zei Raffles en nogmaals wierp hij een bewonderende blik op de steen. Ik dank u voor de moeite, welke gij u gegeven hebt.

— Volstrekt geen dank, mijnheer, zei de chef met een beleefde buiging. Gaarne tot uw dienst.

De steen werd weer op zijn vorige plaats gelegd, er klonk een zacht klappend geluid, de deur was vrij gemaakt. Raffles en Brand verlieten de winkel weer. De eerste scheen in gedachten verdiept te zijn en zij hadden het hotel reeds bijna bereikt, toen hij opkeek en op zachte toon zei:

— Een buitengewoon schoon kleinood, een kostbare steen inderdaad.

— Dat geef ik toe, maar ik zou er heel wat voor over hebben, als ik wist, hoe jij die diamant van plaats dacht te

veranderen, van de uitstalkast in je zak?

— Ik geloof niet dat het zo moeilijk zal zijn, als jij het je voorstelt, hernam Raffles bedaard. Onderschat je eigen vingervvaardigheid niet. Heb ik het niet zelf gezien, hoe je in een daghelder verlichte feestzaal de zwarte parel van de Radjah van Gwalipur hebt omgewisseld tegen een dito, die echter vals en niet meer dan tien dollarcenten waard was?

— Alles goed en wel, maar wij hadden die valse parel in ons bezit en ik zou wel eens willen weten hoe je hier aan een duplicaat van die zeldzame diamant zoudt kunnen komen?

— Ik geef toe dat het niet zo gemakkelijk is en dat er wel een paar dagen zullen verlopen, alvorens ik zulk een duplicaat heb kunnen vervaardigen. Te Londen zou ik er in mijn laboratorium in enkele uren een kunnen fabriceren. Wij moeten roeien met de riemen die wij hebben en met een beetje goede wil zullen wij wel slagen. Alles wat ik nodig heb is wat kiezelzuur, zwavel, nikkelkristallen, lood en zand.

— En een oven, riep Brand uit. Een oven, die je kunt verhitten tot minstens zeventienhonderd graden.

— Een lasapparaat zal het ook wel doen, zei Raffles bedaard. Ik bedoel een van die toestellen om langs thermogene weg zelfs staal te kunnen lassen en die een ontzettende hitte geven. Men kan zulk een toestel huren of kopen.

— En wil je die grap op je hotelkamer uitvoeren?

— Doe niet zulke dwaze vragen. Daarvan is natuurlijk geen sprake. Maar wel kunnen wij een werkloods huren en het daar proberen. Ik weet heel goed dat men bij een enigszins nauwkeurige beschouwing, ook zonder loupe, het bedrog moet opmerken, maar dan hoop ik reeds buiten de deur te zijn.

— En als je er nog binnen bent?

— Die vraag wordt niet gesteld, viel Raffles hem kortaf in de rede. Mocht het geval zich voordoen, dan zal ik naar omstandigheden handelen.

— Je vat de zaak op met een luchthartigheid, die mij van je verbaast, Edward, zei Brand verwonderd. Het is

alles vrij omslachtig, het stelt je bloot aan allerlei indiscreties van de zijde der politie en tenslotte kan het bedrog te vroeg ontdekt worden.

— Een enkele vraag, Charles. Zie jij kans, onopgemerkt twee stenen met elkander te verruilen?

— Dat durf ik wel zeggen.

— Dan is de zaak in orde en wij gaan onmiddellijk aan het werk. Ik heb nu nog een zeer duidelijke herinnering van de steen en daarvan moet ik gebruik maken.

De mannen togen aan het werk. Henderson verschafte hun eenvoudige kleren, bij een uitdrager in een geheel ander gedeelte van de reuzenstad gekocht, namelijk in New Jersey, in een rommelig buurtje bij Hoboken, dicht bij de aanlegsteigers van de Holland-Amerika-Lijn, en hij zorgde ook voor een kleine werkplaats, die juist gedurende een enkele week vrij zou zijn en welker eigenaar maar al te verheugd was, die acht dagen huur te kunnen verdienen. Ook huurde de chauffeur, die verstand van dergelijke dingen had, een lasapparaat en intussen kochten Raffles en Brand, die zich op een eenzame plek in een bosrijke streek ten noorden van de George Washington Memorial Bridge binnen in een gehuurde auto hermomd hadden, voor minder dan tien dollar alles wat er nodig was voor het vervaardigen van die nagemaakte diamanten, welke op het toneel vaak gedragen worden en die dikwijls zó uitstekend zijn nagebootst, dat alleen deskundigen het bedrog kunnen opmerken.

In de werkplaats bevond zich een kleine smidse, een aambeeld en een werkbank met bankschroef en toen Raffles en Brand de volgende dag aan het werk togen, ontstond er onder de vaardige vingers van de Gentleman-Inbreker, langzaam, zeer langzaam, een brok glas, dat bedrieglijk veel leek op een diamant, laagje voor laagje, totdat het eindelijk groter was dan de gele diamant van Walker. De afkoeling duurde ruim twee dagen en toen begon het slijpen, hetgeen veel minder werk en tijd kostte dan het slijpen van echte diamanten, daar de nagemaakte dit ge-

brek hebben, dat zij veel zachter zijn en men er met een echte diamant een tamelijk diepe kras ik kan geven...

Onder de kundigheden, welke Raffles zich had eigen gemaakt ten behoeve van zijn vreemd beroemp, nam het kloven en slijpen van diamanten een voorname plaats in en het kostte hem dan ook niet veel moeite de facetten aan de nagemaakte gele diamant te slijpen, welke hij ook bij de echte had waargenomen.

Tegen de avond van de derde dag was dit werk gereed.

Glimlachend legde Raffles de glanzend gepoetste steen op een stukje zeemleer en toonde hem aan Brand, die een kreet van bewondering slaakte en uitriep :

— Als twee druppels water!

— Wanneer Walker en zijn chef er evenzo over denken, dan zijn wij al geholpen, zei Raffles droogjes. Wij zullen er trouwens morgen aanstonds de proef van gaan nemen.

— Maar zou het geen argwaan wekken, als je opnieuw vroeg, de steen te zien?

— Ik ben ook volstrekt niet van plan in dezelfde gedaante van graaf Palmhurst naar de steen te vragen, antwoordde Raffles. Dat zou inderdaad wat onvoorzichtig zijn. Neen, ik wil thans een eerwaardig grijsaard zijn met witte lokken, want het is merkwaardig, maar die boezemen menigeen het grootste vertrouwen in.

Hij pakte de namaak-diamant zorgvuldig in, waarna de beide mannen de werkplaats verlieten, tm in dezelfde auto, weer op een eenzame plek, hun vermomming te gaan afleggen. Thans was het zwaarste werk gedaan, teminste volgen Raffles, ofschoon Brand van een andere mening was.

De volgende morgen huurden de twee vrienden opnieuw dezelfde auto, welke nu door Henderson werd bestuurd en reden naar Little Neck, op een half uur afstands van New York-City, waar zij, aan de geheel verlaten oever van de baai, op een eenzame plek hun uiterlijk een geheel nieuwe gedaanteverwisseling lieten ondergaan. Het was nu een

deftige oude heer, met een spiegelende schedel, witte lokken en een witte baard, die hem tot ver over de borst viel, die in gezelschap van een heer met een Japans type en glanzend zwart haar in de auto stapte. Brand had zich een bril met lichtblauwe glazen aangeschaft zodat de kleur van zijn ogen niet zo gemakkelijk te onderkennen viel. Henderson zelf had moeite, de stoutmoedige avonturier te herkennen, in die wit gebarde heer.

Brand kreeg nu de diamant te bewaren en van dit ogenblik af vermande hij zich, daar hij maar al te goed begreep, dat een enkele vergissing, een te langzame beweging de gehele toelag kon doen mislukken niet alleen, maar ook hen beiden in groot gevaar zou brengen.

De drie mannen hadden in en der restaurants aan de Grand Central Parkway geluncht en het ljep reeds tegen vier uur, voor zij weer in New York terug waren. Met opzet had Raffles een vrij druk uur uitgekozen, om zijn slag te slaan, daar men dan ook op anderen moest letten en Charles Brand zijn « verwisselingstruc » met meer zekerheid en minder kans voor ontdekking zou kunnen verrichten.

Henderson kreeg last de auto weer te gaan afleveren, want Raffles wilde hem niet in dit avontuur betrekken, daar het niet onmogelijk was, dat voorbijgangers later zich de wachtende auto zouden herinneren en de reusachtige chauffeur achter het stuur. Zo gingen zij dus te voet naar de Vijfde Avenue en traden onvervaard de winkel van Walker binnen.

Daar zij er wel voor gezorgd hadden een deftig indruk te maken, liet men hen niet lang wachten. De chef zelf kwam toelopen en wendde zich tot Raffles met de vraag waarmede hij hem van dienst kon zijn.

— Neem mij niet kwalijk als ik u ophoud, mijnheer, begon Raffles met een volkomen veranderde stem, zwaar en dreunend als van een oud-militair, maar ik zou wel gaarne de gele diamant willen zien, die gij sedert enige dagen

étaleert. Misschien koop ik hem als huwelijksgeschenk voor mijn dochter.

De chef maakte een gebaar van teurstelling en zei:

— Wel, dat spijt mij bijzonder, mijnheer, maar de gele diamant is vanochtend verkocht aan een zekere mijnheer Thomas Rixey en reeds aan hem afgeleverd.

Dat was een slag voor Raffles, maar geen spier van zijn gelaat bewoog en hij zei slechts met een gebaar van berusting:

— Dat spijt mij bijzonder. Ik had juist gaarne die steen gekocht, omdat hij iets merkwaardigs was en mijn dochter is vooral gesteld op stenen, die buiten het gewone kader vallen.

Op dat ogenblik ging de deur van het particuliere kantoor open en Walker verscheen op de drempel, die een schraal, goed geklede heer, met koorstachtige schitterende ogen en ingevallen wangen uitliet. Daarbij maakte hij veel strijkges en zijn gezicht glom van voldoening en blijdschap.

Terwijl hij zijn bezoeker naar de deur geleidde, zei hij, luid genoeg om door Raffles te worden verstaan:

— Ik hoop dat ik met uw blauwe diamant evenveel succes zal hebben als

met de gele, mijnheer Reeve. Gij zult nu wel over mij tevreden zijn en gij weet het, gij zult in mij altijd de man vinden, die uw diamanten koopt. Natuurlijk als gij er een redelijke prijs voor vraagt. Gij moet niet vergeten dat wij juweliers veel risico hebben en hoeveel... de rest ging verloren, want de beide heren hadden nu de deur bereikt.

Maar Newberry, die het gesprokene eveneens gehoord had, hield Raffles, die zich reeds wilde verwijderen met een gebaar tegen en zei:

— Een ogenblikje alstublieft. Gij wilde iets bijzonders zien, nietwaar? Welnu, mijnheer Walker heeft zoeven 'n buitengewoon fraaie diamant gekocht van de heer, die gij daar ziet vertrekken.

Hij wenkte Walker, fluisterde hem 'n paar woorden toe en vervolgde toen:

— Mijnheer Walker wil u de steen gaarne tonen.

De juwelier ging heen, trad zijn kantoor binnen en keerde terug met een kleine sandelhouten doos. Hij nam er het deksel af, met schitterende ogen en op het donker glanzende fluweel lag een buitengewoon grote, ongewoon schitterende diamant van een uiterst zeldzame, diepblauwe kleur.

Hoofdstuk III

DE BEZITTER VAN DE GELE DIAMANT

Raffles en Brand keken enige ogenblikken met grote verbazing en zwiingend naar de prachtige steen, die daar flonkerde met een diepblauwe kleur, van een kleur, zoals Raffles nog nooit te voren gezien had. Hij verzocht de steen wat nader te mogen bekijken en zijn bewondering nam nog toe, toen hij het prachtige juweel door de leupe

kon bezichtigen.

— Wel, mijnheer, lokt deze steen u niet evenzeer aan als onze gele diamant? vroeg de chef glimlachend, in de hoop, dat hij deze goede klant, de pas gekochte diamant dadelijk weer met grote winst zou kunnen verkopen.

— Ik had het juist begrepen op die gele steen, deze blauwe diamant is wel-

iswaar zeer fraai en van een zeldzame grootte en zuiverheid, maar... hij is niet geel en dat is voor mij reden genoeg om hem niet te nemen. Apropos, welke prijs vraagt gij er voor?

Deze vraag was gericht tot Walker, die met van vreugde schitterende oogjes naar zijn nieuwe aanwinst keek en die nu antwoordde:

— Ik denk dat ik deze steen niet onder de twee honderd vijftig duizend zal kunnen afstaan, mijnheer. Gij ziet hoe groot en van welk een zeldzame kleur hij is. Gij blijft er bij, dat gij deze zeldzame en kostbare curiositeit niet wenst te kopen? Newberry, leg hem dan maar in de étalage.

De steen werd op dezelfde plaats, waar vroeger de gele diamant gelegen had, in de uitstalkast geplaatst, waar hij onmiddellijk de aandacht trok van de voorbijgangers, die vol bewondering bleven stilstaan.

Maar Raffles was nog niet voldaan. Hij wendde zich opnieuw tot de juwelier en vroeg:

— Aan wie zei jij ook weer dat de gele diamant, die ik zo gaarne had willen bezitten, verkocht was?

— Aan mijnheer Thomas Rixey.

— Wie is dat?

— Wat is dat? riep Walker verbaasd uit. Wilt gij zeggen dat gij Thomas Rixey, de fabrikant van de Rixey Motorrijwielen niet kent?

— Ik hoor zijn naam vandaag inderdaad pas voor het eerst, gaf Raffles ten antwoord. Ik erken echter dat ik nooit op een motorrij wiel zit en dus ook geen belang er bij heb, te weten wie deze moordmachines vervaardigt. Enfin, ik weet nu tenminste wie mij die steen voor de neus heeft weggekaapt. Hij is zeker heel rijk, die mijnheer Rixey?

— Hij behoort tot de vijftig rijkste mannen van geheel Amerika.

— Nu, ik zal er mij in moeten schikken. Misschien... ik heb u zoeven, ondanks mijzelf, enige woorden horen richten tot de heer, die u deze diamant verkocht heeft. Kunt gij mij zijn adres niet geven, opdat ik mij tot hem wend, om hem te vragen, of hij misschien nog zulk een gele diamant te koop heeft?

De winkelier scheen een weinig verlegen te zijn en antwoordde, overigens niet geheel naar waarheid.

— Zijn adres ken ik niet mijnheer, al moge dat u enigszins zonderling voorkomen. Hij heeft enige kostbare diamanten, hij verkoopt ze mij, ik betaal ze...

— En de herkomst is u onverschillig, vulde Raffles de zin aan. Het is volkomen begrijpelijk mijnheer Walker. Ik wil u eerlijk bekennen, dat het mij ook niet had kunnen schelen, vanwaar die prachtige gele diamant afkomstig was, wanneer ik het geluk had gehad hem te kunnen kopen.

— Maar misschien wilt u mij uw naam en uw adres geven, mijnheer, hernam Walker, dan beloof ik u, dat ik u zal verwittigen zodra Mr. Reeve mij opnieuw een gele diamant ten verkoop komt aanbieden.

— Ik stel uw bereidwilligheid zeer op prijs, maar ik weet niet of ik wel zo spoedig weer in de gelegenheid zal zijn hier terug te komen. Intussen, bedankt voor de gegeven moeite en het bezichtigen van de blauwe diamant.

Raffles en Brand wendden zich naar de deur en stonden een ogenblik later weer op straat. Zij bleven nog enige tijd stilstaan voor de étalage, waarin de blauwe diamant geheimzinnig lag te flonkeren en nu wandelden zij langzaam de Vijfde Avenue af, totdat Raffles begon:

— Dat was een lelijke streep door de rekening, mijn waarde.

— Inderdaad Edward, het zou zijn bezwaren hebben gehad, die gele kristal in mijn zak, die geen dollar waard is, om te ruilen tegen die prachtige blauwe steen.

— Ja, het zal wel lastig zijn, de gele diamant nu nog in ons bezit te krijgen, zei Raffles peinzend.

— Lastig, zeg maar gerust zo goed als onmogelijk, hernam Brand.

— Er is niet veel dat onmogelijk is op deze wereld mijn jongen, zei Raffles met een glimlach. Wij hebben nog altijd de nagemaakte steen en die mijnheer Rixey zal hem toch wel niet altijd in zijn brandkast houden. En zelfs al deed hij het wel, dan nog bestaan

er wel middelen, hem te dwingen, die steen eens te voorschijn te halen.

— Je geeft het dus niet op?

— Ik denk er niet aan.

— Maar waarom het niet geprobeerd met de blauwe diamant?

— Op gevaar af, dat ons een herhaling van deze teleurstelling zal wachten? Neen, Charles, ditmaal zal ik verstandiger zijn. Het maken van een blauwe steen is daarenboven veel moeilijker. Ik heb daar minstens veertien dagen voor nodig en in die tijd is die diamant natuurlijk ook weer verkocht. Er zijn hier te New York wel een tweehonderd multi-millionairs, die zulk een steen kunnen kopen, zonder dat het een al te grote bres in hun geldmiddelen slaat.

Hij zweeg even, in gedachten verzonden, en vervolgde toen:

— Eigenlijk zou ik die M. Reeve wel eens willen leren kennen. Het moet een belangwekkend man zijn. Heb je hem goed kunnen zien?

— O ja, het is een gezicht dat men niet zo gauw vergeet, met die brandende ogen, die scherpe, lange neus en die wasbleke, ingevallen wangen.

— Ja, het type van een man die zeer veel nadenkt, hernaam Raffles, enige malen met het hoofd knikkend. Ik zou toch wel eens willen weten hoe hij aan die prachtige diamanten gekomen is. Misschien ga ik hem wel eens opzoeken.

— Daarvoor zou je zijn adres moeten kennen, Edward.

— Dat zal niet zo moeilijk te vinden zijn, al heeft Walker het mij niet willen opgeven. Want ik ben overtuigd dat hij het zeer goed wist, maar het met opzet verzwegen heeft, uit vrees dat hij zijn winst als tussenhandaar zou moeten derven. Maar in de allereerste plaats zullen wij ons eens met die mijnheer Rixey bemoeien, de schatrijke fabrikant van motorrijwielen.

— Weet je werkelijk niet wie hij is?

— Natuurlijk weet ik het, maar het zou voor een grijsaard, die uit een andere stad heet te komen en die er helemaal niet uitziet alsof hij op motorfietsen pleegt te zitten, wel wat eigenaardig zijn, als hij wist wie Rixey was.

Maar als John Raffles weet ik het natuurlijk héél goed. Ik meen dat hij zijn huis ergens in de Veertiende Straat heeft en zijn reusachtige fabrieken liggen in Brooklijn, aan de overzijde van de East River. En ik kan niet inzien, waarom wij het bij die gele diamant zouden laten. Maar, dat zal afhangen van het karakter van Thomas Rixey. Je weet, dat ik uit beginsel nooit iets neem van lieden, die hoewel rijk, toch liefdadigheid beoefenen. Maar die gele diamant wil ik nu eenmaal in mijn bezit hebben, dat heb ik mij vast voorgenomen.

Nog terwijl hij sprak, had Raffles 'n taxi gewenkt en de chauffeur kreeg last, de beide mannen tot dicht bij de plek te rijden, waar zij zich hadden vermomd en waar zij nu weer hun vorige gedaante gingen aannemen.

Zij aanvaardden beiden de terugweg, om enige uren later als graaf Palmhurst en zijn sekretaris het diner te gebruiken in de grote eetzaal van het « Waldorf Astoria-Hotel ».

Die avond zouden zij naar en voorstelling van Aïda in de Metropolitan Opera gaan, waarvoor Raffles reeds een paar dagen geleden plaats had genomen. De zaal was reeds donker gemaakt toen zij hun loge binnentraden en juist ging het scherm op toen zij hun plaatsen innamen.

Onmiddellijk kwamen zij onder de indruk van de muziek van Verdi en van de wijze, waarop hier, in het land van de dollar, de kunst werd gediend, want zij moesten het wel erkennen: de voorstelling stond op een buitengewoon hoog peil. Lewiss Caroll zong de rol van Radames en hij overtrof zich zelf. Toen het scherm na het eerste bedrijf viel, barstte er een storm van applaus los.

Toen ging het licht op en Raffles en Brand wierpen een blik om zich heen. Dadelijk werd hun aandacht getrokken naar een loge, bijna recht tegenover het toneel, waarin drie personen gezeten waren.

De oudste was een man van omstreeks vijftig jaar, zeker zes voet lang, en breed naar evenredigheid, een ware kolos, met een hoogrood gezicht, prui-

ken vlas in plaats van wenkbrauwen, touwkleurig haar, in het midden gescheiden en blijkbaar slechts met moeite glad gehouden. Hij droeg een tuxedo en in het midden van zijn glanzend wit overhemd fonkelde een kleine, zwarte parel. Hij was zorgvuldig geschoren en zijn hoogrood gelaat maakte geen onaangename indruk, maar het getuigde van een buitengewone koppigheid, met die brede kaken en dat lage, vierkante voorhoofd.

Aan de linkerzijde zat 'n jonge man van hoogstens vijf en twintig jaar, met een schrandere, open gelaat en grote, kastanjebruine ogen.

Aan de andere kant zat een meisje van buitengewone schoonheid, maar op wier gelaat dezelfde koppigheid te lezen viel als op dat van de man, die naast haar zat en die klaarblijkelijk haar vader was. Maar de vlaskleur van het haar van de vader had bij de dochter plaats gemaakt voor een prachtig goudblond.

Maar niet naar dit alles keken Raffles en Brand het eerst. Neen, dadelijk werden hun blikken getrokken naar de schitterende, gele diamant, die aan een fijn kettinkje van platina om de fraaie hals van het jonge meisje hing.

Toen wendden zij elkaar glimlachend het gelaat toe en Raffles zei op zachte toon:

— Dat is onze man!

— Daaraan behoef je niet te twijfelen, want het is onze gele diamant, beaamde Brand.

Er kwam nu een ouvreuse binnen met programma's, Raffles kocht er een en maakte van de gelegenheid gebruik om te vragen:

— Kent u bijgeval die heer met dat rode gezicht, drie loges hier vandaan?

De ouvreuse keek slechts even in de aangeduide richting en antwoordde toen:

— Dat is mijnheer Thomas Rixey, mijnheer.

— En die twee jongelieden zijn zeker zijn kinderen, nietwaar?

— Neen, mijnheer, alleen Miss Daisy. Die jonge man is zijn neef, Jack

Terrell. Zij komen hier dikwijls, wij kennen hen allen goed.

Raffles drukte het meisje een geldstuk in de hand, tevreden dat hij wist wat hij wilde weten. En zonder dat het opviel begon hij het drietal te bestuderen.

De deur van de loge van Rixey ging open en er trad een heer binnen, die een paar woorden met de motorrijwiel-fabrikant sprak, waarop deze opstond en met de ander plaats nam in het kleine voorvertrekje, dat bestemd was om jassen en mantels af te leggen en voor de grote spiegel een weinig toilet te maken.

De jongelieden bleven alleen, wisselden nu en dan een paar woorden met elkaar, maar schenen zich voor het overige tamelijk te vervelen, totdat Rixey terugkeerde, hen beurtelings met een snelle blik opnam en daarna weer tussen hen in ging zitten.

Raffles echter, had nu aan zijn nieuwsgierigheid voldaan en liet zijn ogen verder door de zaal dwalen, die tot bijna de laatste plaats bezet was. Plotseling trok hij Brand zacht bij de mouw, die hem aanzag en vroeg:

— Wat is er?

— Kijk daar eens, in die benedenloge, de vierde van het toneel. Herken je de man die daar zit?

Brand keek in de aangeduide richting en wist onmiddellijk wie de man was. Hij had hem diezelfde namiddag gezien in de juwelierswinkel van Walker. Het was Mr. Reeve, de man van de diamanten. Hij was in rok en zijn gelaat was bleker dan ooit.

Naast hem zat een jong meisje, nauwelijks de kinderschoenen ontwassen, dat sprekend op hem leek en zeker zijn dochter moest zijn. Zij had een ovaal, onberispelijk gevormd gelaat, waarin de schoonste zwarte ogen flonkerden, welke Brand ooit in een meisjesgezicht had gezien, ogen vol leven en verstand, die echter thans omfloersd schenen te zijn door een onbestemde melancholie. Het meisje droeg een smaakvol avondtoilet, dat haar marmereblanke hals en armen vrij liet. Als enig sieraad droeg

zij een grote parel aan een dun gouden kettinkje om de hals.

En toen Brand zo aandachtig naar het tweetal keek, zag hij dat het jonge meisje, daar beneden, de blikken langs de loges van de eerste verdieping aan de overzijde liet dwalen, Jack Terrell in het oog kreeg en hem snel en bijna onmerkbaar even toeknikte. Het volgende ogenblik was zij schijnbaar druk in de lezing van haar programma verdiept.

Ook Raffles had de snelle begroeting gezien en wendde zich nu glimlachend tot Brand met 'de opmerking:

— Men zou zeggen, dat hier een kleine comédie wordt opgevoerd. Hier hebben wij al een volgend bedrijf.

Inderdaad, Terrell was opgestaan, maakte blijkbaar zijn verontschuldigen aan zijn nicht en zijn oom, en verliet de loge. Er verliepen een paar minuten en toen zagen de beide waarnemers, hoe hij de loge van Reeve binnentrad, hem de hand drukte en een hoofse buiging maakte voor het jonge meisje, dat hem met een vriendelijke hoofdbeweging op een ledige stoel wees en met hem begon te praten.

Raffles keek weer naar Rixey en zag hoe de fabrikant blijkbaar ontstemd, met zijn dikke vingers op de rand van de loge trommelde en iets scheen te zeggen tegen zijn dochter, die onverschillig haar schouders ophaalde en geen antwoord gaf.

Een ogenblik daarna verliet Terrell de loge van Reeve weer en juist toen hij

die van zijn oom binnentrad, ging het scherm voor het tweede bedrijf op.

Gedurende het spel was het in de zaal te donker om iets te kunnen waarnemen, maar toen het scherm opnieuw viel, stonden Rixey, zijn neef en zijn dochter op en Raffles en Brand zagen hoe zij in het kleine voorvertrek hun jassen en mantels aandeden en daarop heengingen.

En al die tijd had de dochter van Reeve haar ogen tot de loge van Rixey gevestigd gehouden.

— Het is, zoals ik zei, meende Raffles, hier is een kleine comédie gaande, tenminste wanneer het geen drama is. Het is duidelijk dat mijnheer Rixey dat bezoek van zijn neef aan de loge aan de overzijde volstrekt niet scheen goed te keuren. Nu, wij zullen er wel wat meer van horen, want ik ben voornemens eens een bezoek te gaan brengen aan onze fabrikant.

— Ik stel mij dat niet zo gemakkelijk voor, Edward. Mij dunkt dat zulk een Vorst van de Industrie zijn huis maar niet zo openzet voor de eerste de beste vreemdeling.

— Maar ik zal niet de eerste de beste zijn, Charles, hernam Raffles. Ik zal wel een uiterlijk aannemen, waardoor Rixey er toe getracht wordt, mij in zijn huis toe te laten, als het kan goedwillig, maar desnoods zijns ondanks.

De twee vrienden bleven de opera tot de laatste noot uithoren en keerden toen naar hun hotel terug.

LORD LISTER VERSCHIJNT VOORTAAN ELKE WEEK

Hoofdstuk IV

HET SPEL DER LIEFDE EN VAN HET GELD

De volgende ochtend begonnen Raffles en Brand om te zien naar een huis, waar zij gedurende enige tijd zouden kunnen wonen, in plaats van in het Waldorf Astoria Hotel en waar zij beter in de gelegenheid zouden zijn, zich, als het moest, te vermommen. Zij slaagden er niet zonder moeite in, vlak bij Jamaica een kleine villa, aan de Grand Central Parkway gelegen, te huren, niet meer dan een optrekje, gemeubeld en wel, waar zij nog diezelfde namiddag introkken. Zij waren nu tenminste vrij om te doen wat zij verkozen, zonder daarbij op de vingers te worden gekeken door de gasten en het personeel van het grote hotel.

Henderson had voor de aankoop van een tweedehands, maar nog goede auto gezorgd, met behulp waarvan het mogelijk was, binnen een half uur tijds New York-City te bereiken.

Nadat dit alles geregeld was, begon Raffles te denken aan de uitvoering van zijn plannen. De moeilijkheid was, toegang te verkrijgen tot het huis van de motorfabrikant, dat, zoals Brand had gezegd, natuurlijk niet voor de eerste de beste vreemdeling zou openstaan.

Tenslotte meende Raffles het te hebben gevonden. Hij verkleedde zich zorgvuldig, besteedde veel zorg aan zijn gelaat en zag er na een half uur uit, al wat men maar wil, maar zeker niet als de graaf Palmhurst van zoeven. Hij bekeek zich voldaan in de spiegel en wendde zich tot Brand die vol bewondering had toegekeken met de woorden:

— Ik zal het er nu maar eens op wagen, om onder deze vermomming onze vriend Rixey te gaan bezoeken.

— Wat stel je nu eigenlijk voor?

— Een uitvinder!

— Wat heb je uitgevonden?

— Weet ik het? Het zal mij onderweg wel invallen. Een nieuwe klepplote motor, een vacuum smering, een nieuwe krachtoverbrenging, ik weet het nog niet. In ieder geval moet het natuurlijk iets zijn, waardoor onze man zich aangetrokken gevoelt. Adieu, ik hoop nog tegen het middagmaal terug te zijn. Jij zult je tijd zeker wel moeten besteden, om met de hulp van Henderson voor een goede maaltijd te zorgen.

Hij drukte Brand de hand en de jonge man zag hem een eind verder een taxi aanroepen, die stadwaarts reed, toen de taxi, in New York aangekomen, door het Central Park reed, schoof haar rakelings een lange sportwagen voorbij, waarin slechts twee personen gezeten waren. Maar al reed de wagen ook snel, Raffles had nog tijd genoeg gehad, in de man achter het stuurwiel Jack Terrell en naast hem de dochter van Reeve te herkennen. Een ogenblik later was de wagen uit het gezicht verdwenen.

— Dat is een brutaal heerschap, mompelde Raffles bij zichzelf. Het is duidelijk dat zijn oom zijn bezoek in de loge van het jonge meisje met lede ogen aanzag en er hem het liefst eigenhandig was gaan weghalen.

Omstreeks een kwartier later hield de taxi tenslotte stil voor het huis in de Veertiende Straat van Thomas Rixey. Raffles zag met een enkele blik dat het een van de grootste en fraaiste huizen was in deze straat, die toch zo rijk was aan grote herenhuizen. Hij stapte uit, betaalde de chauffeur en zond hem weg.

Het was toen omstreeks zes uur in de namiddag en er bestond dus reden om aan te nemen dat de fabrikant reeds van de fabriek was teruggekeerd.

Hij schreed langs het brede tegelpad, waarlangs de auto's en motoren tot vlak voor de monumentale deur konden rijden, naar het huis, en belde aan.

Een bediende in kuitbroek en rok van zwart laken, versierd met vergulde knopen opende hem de deur en vroeg wat hij wenste.

— Ik zou gaarne mijnheer Rixey gesproken hebben, antwoordde Raffles. Ik hoop toch dat hij thuis is?

— Dat wel, maar ik weet niet of hij thans gelegenheid heeft om u te ontvangen.

— Hoezo, heeft mijnheer Rixey bezook?

— Ook dat. De neef van mijnheer is bij hem. Kunt gij het doel van uw bezook niet aan de sekretaris van mijnheer Rixey mededelen? Gij komt toch zeker voor zaken?

— Inderdaad, voor zeer belangrijke zaken.

— Dan zal ik mijnheer Cole gaan ver Wittigen.

— Een ogenblikje, waarde vriend. Als het enigszins mogelijk is, zou ik liever met mijnheer Rixey zelf willen spreken.

— Maar dat gaat toch maar zo niet, mijnheer. Men kan mijnheer Thomas Rixey maar niet te spreken krijgen als... als een Senaatslid of zo iemand. Als gij over zaken komt spreken, zult gij, vrees ik, wel verplicht zijn, u eerst tot mijnheer Cole te wenden. Die kan dan, als het nodig mocht zijn, een uur vaststellen, waarop gij met mijnheer Rixey zelf kunt spreken. Maar daar komt mijnheer Cole juist aan.

Terzijde van de reusachtige hall, die verlicht werd door een geweldige glazen koepel met zacht gekleurde ruiten, was een deur opengegaan en er trad een jonge man uit, met enige papieren in de hand en zijn vulpen nog tussen de vingers. Hij scheen de vestibule te willen oversteken in de richting van de brede statietrap, die naar een gaanderij voerde, welke over de gehele breedte van de hall liep, toen een plotselinge

gebeurtenis hem daarvan terughield.

Want boven aan de trap, nadat er met tamelijk veel lawaai een deur was dicht geworpen, werden driftige stemmen hoorbaar van personen, die op dat ogenblik nog niet zichtbaar waren, maar zich verderop in de brede gang moesten bevinden, waarvan de gaanderij het verlengde was.

— En nu zeg ik je voor de laatste maal dat het uit moet zijn met dat meisje, of wij worden kwade vrienden, klonk de stem van Rixey, die hij blijkbaar trachtte te dempen, ofschoon hem dit slechts ten halve gelukte, want hij had een machtig, dreunend geluid. Blijf je je tegen mijn wensen verzetten, met betrekking tot Daisy, dan moet je maar hebben wat er op staat.

— Stil toch, oom, wilt u dat de bedienden u horen? klonk driftig en met moeite beheerst de stem van Jack Terrell, ik heb u mijn mening gezegd en daar blijf ik bij, hoezeer het mij ook spijt. Maar het hart laat zich niet dwingen. Ik koester heel veel vriendschap voor Daisy, ik mag haar graag, maar verder wil ik niet gaan. Mijn hart is elders reeds verpand en ik ben een man van mijn woord.

— Maar het meisje is arm en haar vader houdt er een heel verdacht beroep op na. Ik vertrouw die kerel voor geen cent, riep de toornige stem van Rixey weer.

— Stil, oom, riep Terrell op heftige toon, zich nu zelf niet meer bekommerend om de mogelijkheid, dat men hem zou kunnen horen. Ik wil niet dat u kwaad van hem spreekt. En bovendien, wat kan mij haar vader schelen? Ik wil toch niet met hem trouwen? En wat Renée betreft, al was zij straatarm, dan zou het mij nog niet kunnen schelen. Wat uw bedreiging van zoeven betreft, gij kunt haar ten uitvoer brengen, als gij wilt, het zou mij spijten, méér dan ik u zeggen kan, maar mijn hart wil en kan ik geen geweld aandoen.

— Het is goed. Het is nog nooit gebeurd, dat men Thomas Rixey heeft durven weerstreven en ik zal je doen voelen, wat het betekent, als men mijn plannen in duigen werpt.

Op dat ogenblik verschenen de twee twistenden boven aan de trap en bleven even verbluft staan, toen zij zagen dat er in de hall mensen waren, die zelf zeer verlegen waren, dat zij dit gesprek hadden gehoord, hetwelk blijkbaar niet voor hun oren bestemd was. Cole herstelde zich het eerst en deed alsof hij niets gehoord had. Hij ging op Raffles toe, schijnbaar verdiept in de beschouwing van een fraai gobelin, dat aan de deur hing en vroeg tamelijk kortaf:

— Wat is er van uw dienst, mijnheer?

Raffles wendde zich snel naar hem om en antwoordde:

— Ik wilde mijnheer Rixey spreken over een belangrijke zaak, die hem grote voordelen zal kunnen afwerpen.

— Uitvinder? vroeg Cole.

— U zegt het, mijnheer.

— Wat betreft het?

— Een nieuwe soort transmissie, mijnheer. Geen riem, geen ketting, geen combinatie van die twee, ook geen overbrenging met conische kamwielen, kortom iets geheel nieuws. Arbeidsbesparing van minstens dertig procent, mogelijkheid om binnen enkele meters te remmen, minder onderhoudskosten, onbeperkte duurzaamheid.

— Hebt gij uw tekeningen bij u?

— Dat niet, mijnheer. Ik wilde slechts een voorlopige bespreking met mijnheer Rixey voeren en een verdere afspraak maken.

— Wij kunnen niets beoordelen zonder tekeningen. Ik ben de particuliere sekretaris van mijnheer Rixey, Cole is mijn naam.

— En ik heet Heyward, antwoordde Raffles. Het spijt mij werkelijk, dat ik niet aanstonds met mijnheer Rixey kan praten. Ik heb een voorkeur voor zijn fabrikaat en ik weet zeker, dat er voor hem grote voordelen aan verbonden zijn wanneer hij zijn transmissie op zijn nieuwe modellen zou aanbrengen.

Maar Cole hernam enigszins ongeduldig:

— Kom nog eens terug, mijnheer Heyward, maar breng dan uw blauwdrukken mee. Wanneer uw uitvinding werkelijk enige waarde heeft, zal ik er

met mijnheer Rixey over praten. Het dient tot niets, hem thans lastig te vallen.

Zonder zich verder met de gewaande uitvinder te bemoeien, wendde Cole zich af en liep haastig op Rixey toe, die boven aan de trap was blijven staan, terwijl zijn neef snel de treden afdaalde en in het voorbijgaan de sekretaris van zijn oom vluchtig toeknikte.

De bediende met de kuitbroek was bij de deur blijven staan. Hij had het korte gesprek tussen de sekretaris en zijn bezoeker gehoord en keek Raffles aan met een blik, die aan duidelijkheid niets te wensen overliet: hij kon vertrekken. Vijf minuten later stond Raffles weer op straat en bromde in zichzelf:

— Ik lijk wel een schooljongen. Men neemt mij bij een handje en zet mij aan de deur. En toch had ik dit vooruit kunnen voorzien, als ik slechts even mijn hersens in werking had gesteld. Ik had moeten begrijpen, dat een fabrikant als Rixey, maar niet aanstonds de eerste de beste uitvinder ontvangt. Er zullen er honderden zijn, die zich met hetzelfde doel komen aanmelden en daarvan zijn er zeker acht en negentig wier uitvinding geen dollarcen waard is, evenals de mijne, bijvoorbeeld, want ik zou wel eens willen weten, waarmee men een beweging moet overbrengen van de motor naar het achterwiel, als het niet met een ketting, niet met een riem en ook niet met tandwielen is. Nu, iets heb ik er toch mee gewonnen, er is in mijn tegenwoordigheid alweer een tip opgelicht van de sluier, die het kleine liefdesgeschiedenisje van onze vriend Jack Terrell tot dusverre voor mij bedekte. Een goede vriend heeft zeker aanstonds overgebrieft dat de jonge man zoeven en ritje met zijn uitverkorene maakte en die dwaze millionaire, die zijn dochter met alle geweld aan zijn neef wil koppelen, ofschoon de jongelieden blijkbaar volkomen onverschillig voor elkaar zijn, maakt zich driftig, omdat men zijn plannen durft dwarsbomen. Ik ben benieuwd, waar dit alles op zal uitlopen. Maar intussen sta ik weer voor de

moelijkheid, om toegang tot het huis van die zonderlinge vader te krijgen.

Onder het houden dezer alleenspraak, had Raffles in de Veertiende Straat heen en weer gelopen. Hij was kwaad op zichzelf, dat hij aldus zijn tijd verknoeid had en hij besloot aanstonds, nieuwe mijnen te leggen.

Hij besteedde een groot gedeelte van de avond om enkele informaties in te winnen betreffende de gewoonten van de fabrikant en men kon hem aan de Redactie van het eerste het beste blad voortreffelijk inlichten, want Thomas Rixey was minstens even bekend als president Eisenhower.

Raffles kreeg aldus te horen van welke club de fabrikant lid was, wat zijn geliefkoosde sport was, hoe hij zijn dag meestal indeelde, wat zijn gemiddeld jaarlijks inkomen was en nog meer wetenswaardigheden. Ook vernam hij dat Rixey sedert enige jaren weduwnaar was en dat het een publiek geheim was dat hij niets liever wilde dan zijn uitgebreide zaken na te laten aan zijn neef, bij gebrek aan een mannelijke opvolger en dat hij hem met zijn dochter wilde doen trouwen.

Toegerust met deze wetenschap, zocht Raffles een restaurant op, versterkte de inwendige mens, kocht onderweg een goed televisietoestel, dat nog diezelfde

avond thuis bezorgd moest worden en keerde toen naar het gehuurde huis terug, waar Brand en Henderson hem met enige ongerustheid wachtten, daar Raffles beloofd had, nog voor het middagmaal terug te zijn.

— Het spijt mij, Charles, zei hij, dat ik werd opgehouden en geen eer heb kunnen bewijzen aan het kooktalent van Henderson. Maar ik werd eenvoudig als een schooljongen weggestuurd en heb zelfs geen woord met Rixey kunnen wisselen. Wij moeten dus wel een ander middel zoeken, want zijn sekretaris wil eerst de blauwdrukken van mijn uitvinding zien en al heb ik zelf een vliegtuig geconstrueerd, die niet zo kwaad is, een nieuwe rijwieltransmissie gaat boven mijn krachten. Ik heb echter enige kostbare gegevens weten te verzamelen en wij zullen nu de vesting op een andere wijze trachten aan te tasten. Want ik wil naar binnen, het kost wat het kost.

Het drietal bleef die avond kalmptjes thuis. Het televisietoestel, dat bezorgd was, werd meteen aangesloten aan de antenne en men amuseerde zich een paar uurtjes met de dwaze capiolen en zotte gezichten van het populaire en schattenverdiende trio: Sid Cesar, Imogne Cola en Jackie Gleason.

LORD LISTER VERSCHIJNT VOORTAAN ELKE WEEK

Hoofdstuk V

BINNEN DE VESTING

De societeit, waarvan Rixey lid was, heette de « Racing Club » en was een der meest selecte clubs van geheel New York. Alleen zeer rijken konden er lid van zijn, want de contributie bedroeg niet minder dan vijfduizend dollars per jaar. Het waren dan ook uitsluitend schatrijke fabrikanten, voor het merendeel ongehuwd, die hier een tweede tehuis hadden gevonden.

Het prachtige gebouw van de « Racing Club » bevond zich tussen de Acht en veertigste en Een en vijftigste Straat, vlak bij het Rockefeller Center. Het was tien jaren geleden gesticht en de bouwkosten bedroegen het voor die tijd zeer hoge bedrag van tien millioen dollar.

Het was op een avond, ongeveer vijf dagen na de vruchteloze pogingen van Raffles om tot Rixey te worden toegelaten, toen er een veertigtal leden van de « Racing Club » verzameld was in de weelderig ingerichte conversatiezaal met haar vuistdik vloerkleed, haar door een meesterhand beschilderd plafond, haar kostbare meubelen en haar monumentale open haard. De meeste leden waren verdiept in de lezing van een of ander tijdschrift.

Om tien uur kwam Rixey binnen, groot en zwaar in zijn tuxedo en zijn gezicht stond duister. Hij zag er uit als iemand die het niet voor de wind ging en toch had hij diezelfde dag enige zeer goede orders afgesloten.

Maar dadelijk nadat hij was binnengetreden, stond er een heer op uit een gemakkelijke fauteuil bij de leestafel, die tot op dat ogenblik had zitten pra-

ten met een lange en magere man, met een gebruid gelaat en spaarzaam grijs haar en kwam haastig op Rixey toe.

Hij drukte hem de hand en zei:

— Ik ben blij dat je er bent, Rixey. Kom eens gauw mee; ik geloof dat ik een uitstekende zaak voor je weet. Je mag mij wel dankbaar zijn, want ik heb dadelijk aan jou gedacht.

— Wat praat je daar voor wartaal, Drake? vroeg Rixey brommend. Zeg alsjeblieft duidelijk wat je te zeggen hebt.

— Kom maar met mij mee. Ik zal je voorstellen aan een introduc e, een Engelsman, die verbazend rijk is en dezer dagen naar Australië vertrekt. Hij moet zes duizend van de beste motorrijwielen hebben en ik heb hem dadelijk jouw naam genoemd.

Hiermede was de belangstelling van Rixey gaande gemaakt. Zesduizend motorrijwielen tegelijk; dat was nog eens een reusachtige bestelling, waaraan 'n zuivere winst van minstens zeshonderduizend dollar zat. Zijn trekken klaarden dan ook op en hij volgde Drake, die hem naar de heer met het spaarzaam haar bracht.

— Mijn waarde Moore, sta mij toe dat ik je voorstel aan mijnheer Thomas Rixey, de man die gij hebben moet. Ik ben zijn vriend, het is waar, maar ik durf zeggen, dat er geen betere motorfietsen gemaakt worden dan die hij vervaardigt. IJzersterk, bestand tegen alle weersinvloeden, honderdtien mijlen per uur op de weg en honderdtwintig

op de baan, eenvoudig in de behandeling en niet duur.

— Het is mij aangenaam kennis met u te maken, mijnheer Rixey. Ik behoef u natuurlijk niet te zeggen, dat uw naam ook te Londen bekend is. Mischien heeft mijn vriend Drake u reeds geproken over mijn plan?

— Hij heeft mij te verstaan gegeven, dat gij zesduizend motorrijwielen nodig hebt, riep Rixey uit. Is dat zo?

— Zesduizend minstens. Ik heb jarenlang in Australië gewoond en ik ken het land uitstekend. Er worden daar nog niet veel motorrijwielen geïmporteerd en die er zijn, deugen niet voor de wegen. De vering is altijd ondeugdelijk en niet bestand tegen de schokken. Ik zoek een motorrijwiel, waarvan de vering niets te wensen overlaat, dat tegen plotselinge klimaatwisselingen bestand is, niet te zwaar en niet te licht. Daarmee wil ik verschillende takken van dienst uitrusten. Ik behoef u zeker niet te zeggen dat ik dat plan liefst zoveel mogelijk geheim wil houden, teneinde te voorkomen dat concurrenten mij vóór zijn.

— En gij zoudt zelf het risico op u nemen?

— Natuurlijk. Er zijn daar slechts weinig agenten van de bekende merken als Indian, Harley Davidson, Excelsior, Flying Merkel, Triumph, Cleveland en nog enige andere, maar zij betrekken altijd slechts bescheiden posten, en omdat zij bang zijn, dat zij met het bestelde zullen blijven zitten.

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer Moore, maar dit is een vrij precaire zaak, zei Rixey bedenkelijk.

— Ik zeg u dat ik het land ken. Ik ben geen beunhaas en ik weet wat ik doe. Met een goede reclame bereikt men veel en ik durf het wagen.

— En zoudt gij die zesduizend motorfietsen tegelijk moeten hebben?

— Dat is wel wat veel verlangd, antwoordde Moore glimlachend. Geen enkele fabriek zou mij die, dunkt mij, tegelijk kunnen leveren. Ik had gedacht, duizend in één keer en dan elke volgende maand vijfhonderd.

Vervolgens sprak men nog enige tijd

over het onderwerp door en Moore beloofde de volgende dag een bezoek aan de fabriek te brengen, ten einde zich grondig op de hoogte te stellen van het Rixey motorrijwiel. Daarop verontschuldigde hij zich en vertrok.

Rixey zag hem heengaan en vroeg op zachte toon aan Drake:

— Hoe ken je hem?

— Hij is een dag of vier geleden aan mij voorgesteld door de eerste sekretaris van de Engelse gezant.

— Hoe staat het met...?

Rixey voltooide de zin niet, maar maakte het in alle landen ter wereld begrepen gebaar van geldtellen.

— O, zijn betrouwbaarheid is boven iedere twijfel verheven. Hij heeft creditbrieven ter waarde van een half miljoen dollar bij zich en verder enige aanbevelingsbrieven voor bekende beurslui. Hij heeft trouwens een rekening-courant van vierhonderdduizend dollar geopend bij de Landbouw-Bank.

— Wat deed hij in Australië?

— Hij was daar agent voor een paar grote handelshuizen te Londen, maar is in de laatste tijd zaken voor zichzelf gaan doen en met groot succes.

— Je gelooft dus dat ik met hem in zee kan steken?

— O ja. Maar het zal je niet zo gemakkelijk vallen, want hij is een uiterst voorzichtig heerschap en hij gaat niet over één nacht ijs.

— Als hij mijn motorrijwielen gezien heeft koopt hij ze, daarvan ben ik zeker, riep de fabrikant. Ik zou wel eens willen zien, dat wat geschikt is voor de Amerikaanse wegen, niet zou voldoen op die van Australië.

— Denk daar niet te luchtig over, posteerde de ander. De Amerikaanse wegen zijn golfbanen, vergeleken bij de Australische.

Drake wierp een blik op zijn polshorloge en sprong verschrikt op met de woorden:

— Ik heb een afspraak en ik zou bijna mijn tijd vergeten. Adieu Rixey, ik wens je veel succes.

De twee heren schudden elkaar de hand en Rixey begaf zich naar de aangrenzende speelzaal, waar hij al spoe-

dig drie kennissen had gevonden, bereid om een partijtje te bridgen.

De volgende ochtend, omstreeks tien uur, stopte er een fraaie auto voor het hek van de reusachtige fabriek der Rixey-motorrijwielen, Moore stapte er uit, sprak enige woorden tot de chauffeur en begaf zich naar het hek. De portier kwam haastig toesnellen en toen Moore mededeelde wie hij was en wat hij kwam doen, opende de man dadelijk het zware hek en liet de bezoeker binnen.

Deze volgde het brede, met tegels bestrate pad, hetwelk de portier hem had aangewezen en dat naar het grote kantoorgebouw leidde en stond enige ogenblikken later tegenover Rixey in persoon, die verklaarde hem in de modellenkamer zelf een paar van de nieuwste voortbrengselen van zijn fabriek te tonen, de Rixey Roadmaster met horizontale cilindrs, drie versnellingen en met een bijzonder soort verende voorvork.

Het model, keurig gelakt, stond op een voetstuk, zodat men het van alle kanten goed kon bekijken. Moore liep langzaam er omheen en bekeek het met het oog van de kenner. Toen hij zich weer had opgericht, zei hij:

— Het uiterlijk bevat mij wel, de machine heeft sierlijke lijnen en die liggende cilindrs lijken mij heel goed. Maar de vering, waarde heer, de vering is nog niet geheel en al wat zij voor mijn doel moet zijn. Dat systeem is waarschijnlijk uitstekend voor uw voortreffelijke Amerikaanse wegen, het is echter onvoldoende voor de ruwe, hobbelige paden, die men in Australië, naast voortreffelijke, maar helaas al te weinige hoofdwegen, aantreft.

— Zoudt gij nog enkele weken kunnen en willen wachten, totdat ik een nieuwe vering heb laten construeren en beproeven? Speciaal bestemd voor mijn motorfietsen, die naar Portugal moeten worden uitgevoerd, waar de wegen eveneens miserabel moeten zijn?

— Ik heb mijn verblijf te New York op drie weken vastgesteld, mijnheer Rixey. Wanneer gij kans ziet, in die tijd een andere veerconstructie te ontwerpen en aan te brengen, dan is dat zo-

veel te beter, want de machine staat mij werkelijk aan en ik geloof dat ik haar daar ginds grif zou verkopen, te Sidney, te Adelaide, te Melbourne en ook in het binnenland. Ik wil u er echter niet onkundig van laten, dat ik ook elders eens ga rondkijken, het is aan u om de palm der overwinning te halen.

— Het zal aan mij niet liggen, M. Moore, riep Rixey vol zelfvertrouwen uit. Wanneer gij niets te verzuimen hebt doe mij dan het genoegen en bezichtigt mijn fabriek, dan kunt gij u zelf overtuigen, dat mijn fabriek voortreffelijk is.

Moore stemde toe en de tocht langs verschillende werkplaatsen nam een aanvang. Het was een machtig bedrijf, waar, als het moest, per maand gemakkelijk vijfduizend machines kant en klaar konden worden afgeleverd.

Maar Rixey wilde zijn klant, nu hij hem eenmaal in handen had aan zich verplichten, en hij nodigde hem dan ook uit hem in zijn particuliere woning te komen bezoeken, wanneer hij daar slechts de lust toe gevoelde.

Hij wist het zó te ploolen, dat nog diezelfde avond reeds de nieuwe handelsvriend bij hem zou komen dineren en bij die gelegenheid worden voorgesteld aan Miss Daisy. Met die toezegging verliet Moore de fabriek en stapte in de auto, die hem stond te wachten en die onmiddellijk weer via de Manhattan Bridge naar New York overstak.

Juist op de afgesproken tijd vertoonde Moore zich in de woning van Rixey en hij trof daar nog een vijftal andere gasten aan, allen heren, zodat er slechts twee dames aan tafel zaten, de dochter des huizes, de huishoudster en een dame van gezelschap, Miss Constance Dunmore.

Het diner werd opgediend in de grote eetzaal van het koninklijk ingerichte huis en Moore kon zich vrijelijk afvragen, hoe in dit huis wel de feestmaaltijden moesten zijn, nu Rixey dit had bestempeld als « een intiem dineetje zonder omslag ». Want er waren niet minder dan zeven gangen en vijf bedienden gingen geruisloos af en aan om het vlees veer te snijden, de zilve-

ren schotels aan te dragen en de wijn-glazen gevuld te houden.

Onder de gasten bevond zich ook Coole, de particuliere sekretaris van Rixey, die naast Daisy was gezeten en zich op zachte toon met het jonge meisje onderhield, nu en dan een scherpe blik werpend op de nieuwe handelsvriend van zijn patroon.

Het gesprek werd op levendige toon gevoerd en Moore ontpopte zich als een man, die veel van de wereld gezien had en daarvan op zijn langzame wijze onderhoudend wist te verhalen. Hij was in India en in Afrika geweest en vertelde van de avonturen, welke hij jaren geleden als ambtenaar aan de Beersmijnen had beleefd. Toen hij zweeg, vroeg Daisy, die vol belangstelling had geluisterd:

— Gij hebt daar zeker veel diamanten door uw handen laten gaan, mijnheer Moore?

— Voor vele honderden millioenen, miss, antwoordde Moore glimlachend.

— Gij hebt er dus verstand van?

— Dat geloof ik wel te mogen zeggen.

— Zoudt gij mij dan een groot genoegen willen doen?

— Dat spreekt van zelf, miss.

— De zaak is, ik bezit sedert een paar weken een buitengewoon fraaie diamant, in brillantvorm geslepen, die papa mij ten geschenke heeft gegeven op mijn verjaardag. Het is een grote, fraai geslepen steen, van een eigenaardige gele kleur. Ik zou graag willen hebben dat gij die diamant eens goed in ogenschouw nam.

— Met genoegen, miss, zei Moore met een hoofse buiging.

— Gelooft gij dat diamanten ziek kunnen worden?

— Daarvan heb ik nog nooit gehoord. Maar waarom stelt gij mij die vraag?

— Dat zult gij zelf wel zien, mijnheer Moore. Excuseer mij een ogenblik.

Het jonge meisje was opgesprongen en snelde het vertrek uit, haar servet nog in de hand. Maar Rixey had de schouders opgehaald en zei een weinig brommerig:

— Het kind haalt zich allerlei onmogelijke dingen in het hoofd. Zij verkeert bij hoog en bij laag, dat haar gele diamant, waarvoor ik nota bene twee honderd duizend dollar heb betaald, in glans en schittering achteruit zou gaan. Dat is immers te dwaas om er enige aandacht aan te wijden.

En ogenblik later keerde het jonge meisje terug, blijkbaar zeer opgewonden. Zij had een étui van marocain leder in de hand en riep reeds op de drempel van de deur:

— Het is nog erger geworden, papa en nu zult gij het zelf niet meer kunnen ontkennen dat de glans van mijn diamant verdoft.

Zij was de tafel genaderd, opende het étui en zette het voor haar vader neer, die een kreet van verbazing slaakte, snel het étui greep en met open mond naar de gele diamant keek, die daar op zijn bed van satijn lag. En er was reden om zich te verbazen, want de prachtige diamant, die een paar weken geleden leders aandacht had getrokken door zijn heerlijke schittering, vertoonde als het ware een waas; het was alsof er een sluier over die gloed was getogen.

Rixey had de steen met bevende hand opgenomen, draaide hem om en om, liet zich achterover in zijn stoel vallen en riep uit:

— Dat gaat mijn verstand te boven. Het valt nu niet langer te ontkennen. Ik zie het zelf, nu ik de diamant in vier of vijf dagen niet onder de ogen heb gehad. Het is raadselachtig, ik begrijp er niets van.

Moore, die blijkbaar in de grootste verbazing had toegeluisterd, vroeg nu:

— Zou ik de diamant eens mogen bezichtigen, mijnheer Rixey?

De fabrikant reikte Moore zwijgend de steen over, deze draaide hem om en om en bekeek hem tenslotte door een kleine zakloupe, welke hij steeds bij zich scheen te dragen. Een uitdrukking van de grootste verbazing vertoonde zich op zijn trekken, toen hij langzaam het hoofd ophief en vroeg:

— Is dit dezelfde steen, die, naar ik mij meen te herinneren, een poos geleden in de étalagekast van de juwelier

Walker heeft gelegen?

— Natuurlijk is het dezelfde, riep Rixey ongeduldig uit.

— En het was de schoonste steen, die ik ooit gezien heb.

Moore bekeek opnieuw de diamant, schudde het hoofd en zei tenslotte:

— Ik moet u bekennen, dat dit boven mijn bevattning gaat. Iets dergelijks zag ik nog nooit. De verdoffing van de steen schijnt zeer langzaam en vleksgewijze vorderingen te maken en wel van binnen uit. Met de loupe kan men zeer kleine nevelachtige vlekjes zien, alsof het een beslagen ruit is, die zich in het midden van de steen schijnt te vormen en zich dan langzamerhand uitbreiden naar de oppervlakte. Wanneer dit proces niet vanzelf tot staan komt, miss Rixey, dan zal ik moeten vrezen, dat deze steen binnen veertien dagen even dof zal zijn als een ongeslepen stuk barnsteen.

— Maar hoe is dat mogelijk?

— Ik weet het niet, miss, dat is alles wat ik u kan zeggen.

Allen hadden in de grootste verbazing zwiingend toegekeken en iedereen wilde de diamant in handen nemen, die op zulk een zonderlinge wijze veranderde en tot een waardeloos stuk glas dreigde te worden.

De steen was nu van hand tot hand gegaan, iedereen had er het zijne over gezegd en nu rustte de diamant weer op zijn bed van satijn.

Eensklaps barstte Rixey uit :

— Dit moet aan Walker medegedeeld worden. Wij behoeven hier geen genoeg mede te nemen. Het kan niets anders of de steen moet vals zijn geweest.

Hij stond op, ging naar een klein tafeltje, waarop een telefoon stond in een hoek van het grote vertrek en een ogenblik later hoorde men hem in het toestel spreken. Een paar minuten later slaakte hij een onderdrukte vloek en toen hij naar de tafel terugkeerde, was zijn anders zo rood, opgezet gelaat, bleek van schrik en woede.

— Wat is er toch, vader? vroeg Daisy verschrikt.

— Wat er is? De steen is reddeloos verloren en geen dollarcent meer waard. Walker deelt mij zoeven mede, dat hij van dezelfde man, die hem deze steen verkocht heeft, nog een blauwe en verscheidene grote witte diamanten heeft gekocht. Welnu, bijna allen zijn op het ogenblik niet meer waard dan kiezelstenen. En hij lijdt een verlies van meer dan vierhonderd duizend dollar.

Hoofdstuk VI

WAAR IS REEVE ?

Reeds de volgende dag deed het verhaal van de « zieke diamanten » door geheel New York de ronde.

Walker, die eerst ten koste van zeer grote verliezen, de zaak had willen smoren, in de hoop dat de paar diamanten, die hij verkocht had, de dans zouden

ontsprongen zijn, gaf nu met opzet de meest mogelijke ruchtbaarheid aan de zaak, ten einde aan te tonen, dat hij zich zonder schuld gevoelde. Trouwens, als hij het niet had willen doen, dan zou hij er wel toe gedwongen zijn door Thomas Rixey, die woedend was, om-

dat hij tweehonderd duizend dollar in het water had gegooid en door de schatrijke weduwe van een spoorwegkoning die de blauwe diamant had gekocht, nadat hij een dag in de étalage had gelegen en die, zonder Walker zelfs te waarschuwen, onmiddellijk naar de politie was gelopen en daar een aanklacht had ingediend benevens een eis tot schadeloosstelling, daar zij vast overtuigd was, dat men haar een valse diamant in de handen had gestopt.

Maar het bleek, gelukkig voor Walker, al spoedig, dat hij in dat opzicht niets te verwijten had, want er waren wel tien getuigen, deskundigen, die de stenen hadden onderzocht en ze « loupe-echt » hadden bevonden. Bovendien, de juwelier had nog een achttal van de gekochte diamanten onder zijn berusting en de door de politie in de armen genomen deskundigen verklaarden allen zonder aarzeling, dat de stenen echt waren. En toch vertoonden zes daarvan reeds de beginstadia van de noodlottige, geheimzinnige ziekte, waardoor de kostbare stenen waren aangetast.

Het spreekt van zelf, dat nu in de eerste plaats de aandacht van de politie gevestigd werd op de man, van wie Walker al de stenen gekocht had, of de man die zich zelf Bernard Reeve had genoemd en in Harlem woonde. Maar toen een inspecteur van politie een onderzoek ging instellen in Lexington Avenue, 19, bleek het, dat Mr. Reeve dit adres sedert een week verlaten had, terwijl niemand hem kon inlichten aangaande zijn tegenwoordige verblijfplaats.

Maar er waren nog geen volle vier en twintig uur verlopen, of er kwamen andere juweliers opdagen, allen uit New York en de onmiddellijke omgeving, die verklaarden stenen te hebben gekocht van een vreemdeling, wiens uiterlijk nauwkeurig overeenstemde met de beschrijving, die Walker van de man gaf.

In de loop van het onderzoek, dat met de grootste ijver werd voortgezet, nu een man als Thomas Rixey de dupe van de historie was geworden, kwam het natuurlijk eveneens aan het licht, dat

niet alleen Walker, maar ook de andere juweliers de stenen voor een betrekkelijk klein bedrag hadden gekocht en van vijfhonderd tot duizend procent winst hadden gemaakt. Geen hunner had zich de moeite gegeven naar de herkomst van de diamanten te vragen, maar dit ene stond vast: de stenen waren echt geweest en zij waren het nu nog. Tevergeefs martelden de geleerden hun hersens, om tot een oplossing van het raadsel te geraken.

Maar al deze verklaringen voldeden John Raffles alias Moore niet.

Waarom meldde Reeve zich niet aan? Waar was deze geheimzinnige man? Vreesde hij misschien, dat men hem van bedrog zou betichten? Dat men de koop ongedaan zou maken?

Het was nu uitgemaakt, dat hij in ongeveer zestien dagen te New York in het geheel niet minder dan vijftientig diamanten had verkocht; voor het merendeel van een zeldzame grootte en een bijzondere kleur, maar alle van dezelfde schitterende glans, hetzelfde zuivere water. Hoe kwam hij aan al die diamanten? Had hij er nog méér van? Waarom nam de verkoper genoegen met zulk een lage prijs?

Al die vragen drongen zich aan Raffles op, en hij kon er zich zelf geen antwoord op geven.

Hij en zijn beide metgezellen bewoonden nog steeds het kleine huis aan de Grand Central Parkway, en hij had zich voorgenomen, New York in geen geval te verlaten alvorens dit raadsel was opgelost, al zou hem die oplossing thans niet het minste voordeel meer opleveren.

In de gedaante van Moore bezocht hij een paar dagen na het diner, waaraan hij had deelgenomen, het huis van Thomas Rixey, op een tijdstip, waarop hij de fabrikant meende thuis te treffen, teneinde uit diens mond zo mogelijk nog enige nadere bijzonderheden te vernemen, aangaande de geheimzinnige zaak van de diamant. De bediende, blijkbaar op de hoogte van de belangrijkheid van deze klant, zei dat zijn meester niet thuis was, maar bood aan, hem bij Miss Daisy aan te dienen.

Raffles weifelde even, maar volgde toen de bediende naar het keurig ingerichte boudoir van de dochter des huisz. Het jonge meisje bleek niet alleen te zijn. Haar neef, Jack Terrell, bevond zich bij haar, maar één enkele blik op hun gelaat was voor Raffles voldoende om hem de overtuiging te schenken dat het nog steeds niet wilde vloten tussen de beide jongelui, ondanks de pogingen van Rixey, om tussen hen een huwelijk tot stand te brengen. Zij zaten stijf tegenover elkaar, de een op een sofa, de ander in een schommelstoel en het leek wel als of zij over zaken spraken, maar in ieder geval niet over zaken der liefde. Terrell was een beetje bleek, toen hij opstond bij het binnenkomen van de gewaande Australische handelsmagnaat.

Moore, wiens naam door de bediende was afgeroepen, trad met een glimlach binnen, en verontschuldigde zich dat hij Daisy op dat uur kwam storen.

— De zaak is, miss, dat ik zeer veel belang stel in het geheimzinnige geval van de gele diamant en dat ik de hoop koester, dat uw vader nog iets naders heeft ontdekt. Nu hij niet thuis is, heb ik mij het genoeg niet willen laten ontnemen u zelve even te begroeten en naar uw welstand te vragen.

— Ik dank u, mijnheer Moore, ik zelf ben volkomen gezond, maar mijn diamant wordt hoe langer hoe zieker, antwoordde het meisje zuchtend.

— Mag ik vragen of gij de steen reeds aan de politie hebt ter hand gesteld? vroeg Raffles weer.

— Nog niet.

— Hebt gij er iets tegen hem mij nog eens te tonen?

— Niet in het minst, mijnheer Moore.

Het jonge meisje begaf zich naar een kleine brandkast, op een houten voetstuk geplaatst, die in een hoek, half verborgen door een Japanse kamerschut, stond. Een ogenblik later kwam zij terug met het marocain lederen étui, hetwelk zij opende, om Raffles de diamant te tonen. En met de grootste verbazing zag deze hoe de steen, sedert zijn laatste bezoek bij Rixey, nog doffer was geworden en nu geen enkel plekje meer

vertoonde, dat aan de vroegere, zo schitterende steen herinnerde. Het was nu niets meer dan een zo goed als waardeeloos stuk glas, een dof brok bergkristal, hoogstens een stuk ongeslepen barsteen.

Raffles nam de diamant tussen de vingers en trachtte hem op zijn mouw te doen glanzen, het gaf evenwel niets. Hij ging er mee naar het venster en wendde zich tot het jonge meisje met de vraag:

— Wilt gij mij toestaan, te trachten met de steen een kleine kras in de vensterruit te maken?

— Ga uw gang, mijnheer Moore.

Raffles zocht een plekje in de bovenhoek van de ruit en maakte er een kleine kras in met behulp van de steen en de hardheid van de diamant bleek nog niets te hebben verloren.

— Het is mij volkomen onbegrijpelijk, mompelde Raffles half voor zich heen. Maar dit staat wel vast: onze vriend Reeve heeft u allen bij de neus gehad.

Hij had hierbij een schuins oogje geworpen op de jonge man, die tot dusverre zwijgend terzijde had gestaan.

Maar dadelijk trok Terrell het zich aan. Zijn stem had een toornige klank, toen hij uitriep:

— Dat moet nog worden bewezen, mijnheer Moore. Hij zelf kan evengoed het slachtoffer zijn geweest van een bedrieger.

— Als dat zo is, mijnheer Terrell, waarom houdt Reeve zich dan schuil? Waarom meldt hij zich niet bij de politie? Waarom geeft hij de naam niet op van de man, van wie hij die tachtig of honderd grote diamanten gekocht heeft, naar hij zegt?

— Hij kan er zijn reden voor hebben om zich schuil te houden. Misschien durft hij zich niet vertonen, omdat hij vreest dat... dat...

— Dat men hem van opzettelijk bedrog zal beschuldigen, wilt gij zeggen, vulde Raffles de zin aan. Het is niet onmogelijk. Zeg mij eens eerlijk, mijnheer Terrell, hoe denkt gij zelf over deze hoogst zonderlinge zaak: het dof en waardeloos worden van een tachtigtal

diamanten van buitengewone grootte die allen door dezelfde persoon verkocht zijn, tegen een buitensporig lage prijs, laat ik er dit terloops aan toevoegen.

Terrell antwoordde niet aanstonds, maar wreef zich met de hand over het voorhoofd, blijkbaar ten prooi aan de grootste ontroering. Toen trad Raffles op hem toe en zei met zijn diepe, warme stem:

— Gij moet de waarheid onder de ogen durven zien, mijnheer Terrell. Laten wij elkaar niet langer trachten te bedriegen. Er kan op dit ogenblik niet langer aan worden getwijfeld, Reeve heeft de diamanten, welke hij aan de tien of twaalf juweliërs verkocht, zelf vervaardigt!

Gedurende enige tijd bleef het stil in het luxueuse boudoir. Terrell had zich op een stoel laten vallen en verborg het gelaat in de handen. Maar plots sprong hij op, kwam op Raffles toen en vroeg met bevende stem:

— Geloofst gij, mijnheer, dat, wat Reeve gedaan heeft, strafbaar is voor de Wet?

— Ik vrees dat ik op die vraag bevestigend moet antwoorden, mijnheer Terrell. Het is natuurlijk niet strafbaar wanneer men probeert diamanten te maken, evenmin als er ooit straf op heeft gestaan goud te vervaardigen. Het wordt echter anders, wanneer men er in geslaagd zou zijn grote diamanten te maken en men die nagemaakte diamanten als echte verkoopt. Daardoor verandert natuurlijk de zaak, de Wet beschouwt het als bedrog, oplichting, voorspiegeling van valse feiten, met het doel, zich wederrechtelijk te bevoorraden, of hoe het anders mag heten.

— Ik vreesde er reeds voor. Daarom komt Reeve natuurlijk niet boven water. Hij is natuurlijk gevluht, wie weet waarheen. Misschien heeft hij Amerika reeds verlaten.

— Dat geldt voor Reeve misschien, mijnheer Terrell, maar zeg mij eens,

hebt gij miss Reve ook in al die tijd niet gezien?

Terrell deed een stap terug, verbleekte nog erger en stamelde toen:

— Waarom vraagt gij dat, mijnheer?

— Ja, ik begrijp het wel, gij stelt u zelf de vraag, waarmede ik, die u volkomen vreemd is, mij bemoei. Maar ik heb een lelijk gebrek en dat is, ook ongevraagd mijn neus in andermans zaken te steken. Gij ziet dat ik eerlijk ben en althans de hoedanigheid bezit, mijn fouten volmondig te erkennen. Ik weet méér, mijnheer Terrell, dan gij kunt vermoeden. Ik heb dat jonge meisje, voor wie ik een warme belangstelling koester, aandachtig gadegeslagen. En de neef van mijnheer Rixey is mij evenmin onverschillig. Intussen, wanneer gij mijn vraag onbescheiden vindt dan moogt gij het er voor houden, alsof zij niet gedaan is.

— Zij overvalt mij een weinig, mijnheer Moore, dat is alles, hernam Terrell op zachte toon. Ik zie niet in waarom ik het nog langer geheim zou houden, ik heb Miss Reeve niet meer terug gezien sedert de dag, waarop het bericht van de vernietiging van de gele diamant in de dagbladen verscheen.

— Mag men weten hoe gij het jonge meisje hebt leren kennen?

— Wel, heel prozaïsch. Op straat, mijnheer. Het was zeer glad die dag, zij viel, ik hielp haar opstaan, wij spraken met elkaar, dat is alles.

— Gij wist dat haar vader verre van rijk was?

— Ik wist dat hij geen cent bezat, mijnheer, antwoordde Terrell, nu een weinig kortaf.

— Ja, ja, ik zie het wel; gij denkt bij u zelf dat die mijnheer Moore, een oude eigenwijze bemoelial is, zei Raffles glimlachend. En toch meen ik u te mogen verzekeren, mijnheer Terrell, dat gij misschien over enige dagen anders over hem denkt, heel, heel anders.

LORD LISTER VERSCHIJNT VOORTAAN ELKE WEEK

Hoofdstuk VII

DE KRANKZINNIGE

Een paar minuten later stond Raffles op straat. De geheimzinnige zaak hield zijn aandacht zozeer gespannen, dat hij aan niets anders dacht, dan haar mede te helpen oplossen.

Hij riep een taxi aan en liet zich naar de zaak van Walker brengen, aan wie hij enige nadere inlichtingen wilde vragen. Hij zou zich desnoods voordoen als particulier detective in dienst van Rixey.

En juist toen hij met de chauffeur afrekende, zag hij een vrouw snel de draaideur binnengaan van de juweliërszaak, die hij, ofschoon zij zwaar gesluiërd was, aanstonds herkende: het was Renée Reeve. Een ogenblik stond Raffles zeer verbaasd, maar toen bedacht hij zich geen moment meer, maar ging op zijn beurt de winkel binnen. Hij betrad deze juist toen het jongemeisje verdween in de particuliere spreekkamer van de juwelier. Toen wendde hij zich tot een van de bedienden en vroeg:

— Zou ik mijnheer Walker een ogenblik kunnen spreken over een hoogst belangrijke zaak?

— Het spijt mij, mijnheer, mijnheer Walker is op het ogenblik bezet, antwoordde de bediende. Als gij echter even zoudt willen wachten...

— Dat zal ik gaarne doen. Ik heb de tijd en wat ik mijnheer Walker te zeggen heb is van het grootste belang.

Raffles nam plaats in een van de gemakkelijke stoelen, welke hier en daar in de winkel waren geplaatst. Maar

eensklaps scheen hem iets in te vallen. Hij wendde zich tot de bediende en vroeg:

— Het is misschien onbescheiden van mij, mijnheer, maar zoudt gij mij willen veroorloven hier even te telefoneren?

— Maar dat spreekt vanzelf, mijnheer, antwoordde de jonge man op het tafeltoestel wijzend, dat op een hoek van de toonbank stond.

Raffles ging er heen, zocht even in het telefoonboek en belde Jack Terrell op. De jonge man was zoeven naar zijn kwam zelf aan het toestel. Raffles zei slechts deze korte zin:

— Mijnheer Terrell, gij spreekt met Moore. Ik zou u willen verzoeken met uw snelste auto naar de winkel van de firma Walker te komen. Miss Reeve is hier en wellicht heeft zij uw bescherming nodig.

Hij hoorde slechts een onderdrukte kreet als antwoord en daarop legde hij glimlachend de microfoon op de haak, ging naar zijn stoel terug en wachtte. Hij zat tamelijk dicht bij de deur van de spreekkamer, maar toch kon hij niets horen. Maar eensklaps kwam het hem voor alsof hij daarbinnen het met moeite onderdrukte, krampachtige snikken hoorde van een vrouw, wanhopig en totaal over haar zenuwen hen.

En toen bedacht hij zich niet langer. In twee stappen was hij bij de deur en voor een der bedienden hem had kun-

nen tegenhouden, deed hij de deur open en stond op de drempel van het vertrek.

In het midden daarvan stond Walker, met een bleek gezicht, woedend en buiten zichzelf. Hij had blijkbaar zoeven de telefoon ter hand genomen om te gaan spreken. Tegenover hem stond Renée, met smekend gevouwen handen en doodsbleek gelaat. Zij had haar voile naar achteren geworpen en haar mooie ogen stonden vol tranen.

Walker had zich driftig omgewend op het horen van de deur, die openging en keek de indringer toornig aan, achter wie hij het verschrikte gezicht van zijn bediende zag.

— Wat wilt gij, mijnheer? Waarom komt gij hier ongeroepen binnen? Ziet gij niet dat ik in gesprek ben?

— Dat zie ik, mijnheer Walker en ik kom juist binnen omdat ik aan dat gesprek zo gaarne zou deelnemen, antwoordde Raffles bedaard. Zoudt gij niet aan uw bediende willen zeggen dat hij ons alleen laat? Geloof mij, gij zult er goed aan doen.

— Maar ik ken u in het geheel niet, mijnheer, riep Walker driftig uit. Ik moet hier een zaak van het grootste gewicht afhandelen.

— Juist, zeer juist. Wij zullen het met ons drieën doen, zei Raffles levendig. Ik ken deze jonge dame zeer goed en ook mijnheer Reeve. Wij zullen tot een vergelijk komen, geloof mij.

Walker scheen nog even te aarzelen en maakte toen een ongeduldig gebaar tegen de bediende, die de deur langzaam en als met tegenzin sloot.

— Ik wist wel dat gij verstandig zoudt zijn, mijnheer Walker, hernam Raffles glimlachend. En zeg mij nu eens wat gij met die telefoon wilt doen, die gij daar zo krampachtig vasthoudt?

— Wat ik wilde doen? Maar wat drommel, ik wil natuurlijk de politie opbellen. En reeds wilde de juwelier de hoorn aan zijn oor brengen, toen Raffles hem met een gebaar weerhield en zei:

— Wacht een ogenblik, mijnheer Walker, dat kunt gij nog altijd doen. Wij zijn hier twee mannen tegen één vrouw en een meisje nog, de overmacht is zo

groot, dat gij geen vrees behoeft te koesteren. Glimlachend nam hij de juwelier de telefoon af en legde haar op de haak.

— Nu moesten wij eens praten, hernam hij.

— Praten? Praten? Wat valt hier te praten? riep Walker kwaad. En om te beginnen, wie zijt gij en waar bemoeit gij u eigenlijk mee?

— Dat is in enkele woorden te zeggen, mijnheer Walker. Ten eerste ben ik een handelsvriend van mijnheer Rixey en ik ken zijn dochter goed, die de thans waardeloze gele diamant van haar vader ten geschenke heeft gekregen. Ten tweede heb ik verstand van juwelen. En ten derde wil ik niet dat men Miss Reeve in een zaak betreft, waarmede zij blijkbaar niets uit te staan heeft. Dat is duidelijk, nietwaar?

— Niets uit te staan? schreeuwde Walker, nu vuurrood van drift. Niets er mee te maken, zegt gij? Wilt gij mij soms wijs maken dat zij het niet geweten heeft, dat haar vader valse diamanten maakte? Want het staat nu als een paal boven water, die diamanten zijn vals geweest, allemaal. Trouwens, gij behoeft mij niet te geloven, zij zelve heeft het mij zoeven bekend, dat zij op de hoogte was van de proefnemingen van haar vader en zij was er ook van op de hoogte dat hij diamanten maakte.

— Is dat zo, miss? vroeg Raffles op zachte toon.

— Het is zo, mijnheer, antwoordde het jonge meisje, bijna onhoorbaar.

Een ogenblik bleef het stil in het vertrek en eensklaps barstte Renée Reeve uit:

— Ik zweer u, mijnheer dat ik geen slechte bedoelingen had. Ik heb mijn vader gesmeekt, dadelijk een einde te maken aan de verkoop van zijn gefabriceerde diamanten. Ik wist zelfs niet dat hij na de gele diamant nog andere verkocht had, hij heeft het buiten mijn voorkennis gedaan. En ik had dat geld nodig, dat geld, hetwelk de eerste diamant ons opleverde, welke mijnheer Walker heeft verkocht voor tienmaal zoveel als hij er zelf voor betaalde. Ik

wil nu niets meer verzwijgen, mijnheer, want ik voel, dat gij het goed met mij meent. Mijn vader leed aan een kwaal, waarvoor hij slechts genezing zou kunnen vinden in het Zuiden van Frankrijk; men had hem gezegd dat hij zich daarna moest laten opereren door een beroemde Parijse chirurg. Mijn vader was alles voor mij, maar wij hadden geen geld. Ik zag hem voor mijn ogen wegwijnen en toen heb ik toegestemd in de verkoop van de gele diamant. En nu, nu behoeft het niet meer, nu is alles voorbij.

Walker riep woedend uit:

— Met dat alles heb ik niets te maken. Ik beschouw u als de medeplichtige van uw vader en ik zou wel eens willen zien wie mij zou weerhouden de politie te verwittigen.

— Dat zal ik doen, mijnheer Walker, zei Raffles koeltjes. Ik wil niet dat gij de politie opbelt vóór ik u daartoe verlof geef. Ja, kijk mij maar aan, ik meen wat ik zeg. Gij hebt immers gehoord wat Miss Reeve u zoeven mededeelde?

— En ik heb hem geld aangeboden, mijnheer, riep de jonge meisje wanhopig, ik heb hem tot de laatste cent het gehele bedrag willen teruggeven, wat hij mijn vader voor de diamanten heeft betaald en ik was voornemens, hetzelfde te doen bij de andere juweliërs.

— Hoort gij dat, mijnheer? vroeg Raffles koud. Wat hebt gij daarop te zeggen?

— Ik heb er op te zeggen dat mij dat niet helpt, riep de juwelier woedend. Gij begrijpt toch wel, dat degenen, aan wie ik de diamanten verkocht heb, mij om schadeloosstelling zullen aanspreken. Zij zullen de koop ongedaan willen maken, op zijn best.

— Welnu, dan geeft gij hun eenvoudig de koopsom terug. Gij neemt het geld van Miss Reeve aan en dan is het alsof er niets geschied is.

— Niets geschiedt? riep de juwelier uit. Gelooft gij dat? Wie waarborgt ons dat haar vader niet zal voortgaan met het fabriceren van valse diamanten en die bij honderden, bij duizenden op de markt zal werpen.

— Mijn vader zal nooit meer diamanten maken, mijnheer Walker, zei Renée op hese toon.

— Nogmaals, wie waarborgt mij dat?

— Dat waarborgt u zijn toestand, mijn vader is krankzinnig geworden, antwoordde Renée zacht.

Raffles was met één stap bij het jonge meisje en zei op bewogen toon:

— Dat is vreselijk, miss. Hoe is dat zo gekomen?

— Plotseling, mijnheer, bij het lezen van de eerste berichten over de deterioratie van de diamanten. Het was zijn levenswerk, moet gij bedenken. Pas weinige dagen tevoren had hij eindelijk zijn uitvinding voltooid en hij had zich niet eens de tijd gegund, rustig af te wachten of het resultaat van zijn werk ook duurzaam zou zijn. Hij werd eerst aangegrepen door een doffe melancholie en toen kwam de uitbarsting. Hij ging zijn werkplaats binnen en vernietigde daar alle documenten die op de vervaardiging van de diamanten betrekking hadden. Met een zware moker verbrijzelde hij alle toestellen en ik was radeloos van angst en wanhoop, toen ik mijn vader in die toestand aantrof. Ik heb dadelijk, zodra ik kon, een dokter uit de buurt laten komen en deze onderzocht mijn vader, die toen reeds weer tot kalmte was gekomen, maar het was de kalmte van de waanzin, zijn geest was in diepe duisternis gedompeld en hij kon geen antwoord meer geven op de vragen, die hem werden gesteld.

Raffles had langzaam het gelaat naar de juwelier toegewend, die met gefronste wenkbrauwen had zitten luisteren en zei nu:

— Gij hebt het gehoord, mijnheer Walker. Met Reeve is het geheim van zijn uitvinding ten gronde gegaan en gij hebt niets meer van hem te vrezen. Onder die omstandigheden zou het onmenselijk zijn, zijn dochter te willen benadelen, dat sult gij nu zelf ook wel inzien.

— Alles goed en wel, maar wie zegt mij dat dit alles waar is? En dat de jonge dame geen tijd tracht te winnen om de aftocht van haar vader te dekken?

— Gij beticht haar dus van een leugen? Nu, gij zult spoedig genoeg overtuigd worden. Gij hebt daartoe niets anders te doen dan Miss Reeve te vergezellen naar de woning van haar vader, dat zij wel niet weigerachtig zal zijn u aan te wijzen, al kan ik mij zeer goed voorstellen, dat zij er voor terug deinsde die verblijfplaats aan de politie mede te delen. Maar stil, ik geloof dat daar nog iemand nadert, die het recht heeft hier aanwezig te zijn.

Er was juist op de deur geklopt en een bediende stak het hoofd door een kier van de deur en vroeg:

— Mijnheer Walker, daar is mijnheer Jack Terrell. Moet ik hem binnenlaten?

— Ja, laat hem binnenkomen, antwoordde Raffles snel, vóór de juwelier antwoord had kunnen geven.

Hij wenkte de jonge man binnen te komen.

Terrell trad binnen, zeer ontdaan, maar met een gelaat waaruit zijn liefde en mededogen sprak. Hij ging onmiddellijk naar Renée en nam haar zonder omslag in zijn armen, zich niet bekommerend om de beide mannen.

— Mijnheer Walker, dit is de verloofde van de jonge dame, mijnheer Terrell, zei Raffles eenvoudig. Ik heb hem telefonisch verzocht hier te komen, toen ik het jonge meisje in uw spreekkamer wist. Ik vind dat wij tactvol zullen handelen, door maar juist te doen alsof zij er niet zijn. Vindt gij dat ook niet? En ik heb zelfs nog een beter plan: mijnheer Terrell zal Miss Reeve vergezellen naar het huis van haar ongelukkige vader. Zijn woord zal u natuurlijk wel voldoende zijn, nietwaar?

De juwelier bromde iets onverstaanbaars en Raffles vervolgde:

— Het is wel niet erg duidelijk wat gij zegt, maar wij zullen het maar als een toestemming beschouwen.

Daarop wendde Raffles zich tot de jonge man en zei ernstig:

— Gij weet wat er gebeurd is, mijnheer Terrell. Gij weet dat de vader van Miss Reeve diamanten maakte en die als echte verkocht?

— Ik weet het, mijnheer.

— Maar gij blijft niettemin bij uw plan om Miss Reeve tot uw vrouw te maken?

— Meer dan ooit, nu zij mijn hulp niet ontberen kan.

— Dat heb ik wel verwacht. Miss Reeve is in geen geval aansprakelijk voor wat haar vader mag hebben misdaan.

— Maar twaalf New-Yorkse juweliers lijden een schade van een half millioen, schreeuwde Walker woedend.

— Dat is niet heel erg; zij kunnen er tegen, zei Raffles schouderophalend. Ik zou mij maar troosten met de overweging dat er van Reeve toch niets meer te halen is! Neem het bedrag aan, dat Miss Renée u aanbiedt en tracht er u verder zo goed mogelijk uit te redden.

— Maar ik zal mijnheer Rixey tweehonderdduizend dollar moeten betalen en zijn steen moeten terugnemen, jammerde de juwelier.

— Dat is heel onaangenaam voor u maar als gij de man, die u de diamant verkocht, een behoorlijke prijs had betaald, dan zou Miss Reeve u meer terug hebben moeten geven en uw verlies was niet zo zwaar geweest!

— Ik ben geruineerd! riep Walker op dramatische toon. Het is mijn ondergang.

— Kom, kom, gij overdrijft, hernam Raffles koel. Gij zijt juwelier, gij zijt enige malen miljonair en dan besteelt gij uw klanten nog maar wat meer, dat is alles. Ik ben overtuigd, dat gij binnen enkele maanden uw schade zult hebben ingehaald.

Raffles wendde zich weer tot Terrell en zei op zachte toon:

— Gij zult wel begrijpen, mijnheer Terrell, dat uw oom heel kwaad zal zijn?

— Laat hij kwaad zijn.

— Hij zal u geen cent nalaten, gij krijgt geen aandeel in zijn fabriek.

— Laat hij zijn fabriek houden, ik heb Renée en een van de vrienden van mijn oom heeft mij een plaats als secretaris van de directie op zijn eigen fabriek beloofd. Vijfduizend dollar in het jaar aanvangssalaris. Het is in Detroit, aan de grens van Canada, maar dat kan ons niet schelen.

— Dat mag ik horen, riep Raffles met schitterende ogen uit. Gij zult het ver brengen, mijnheer Terrell. Daarvan ben ik overtuigd. Een wees nu zo goed en gaat nu spoedig heen, gij beiden. Het zou mij niet verwonderen als uw oom tenslotte toch toegaf, nu de keuze van zijn dochter ook in een geheel andere richting ligt.

— Mijnheer Moore, gij zijt de vreemdste man, die ik ooit ontmoet heb, riep Terrell verwonderd uit. Maar Renée en

ik danken u voor uw goede mening over ons.

Een krachtige handdruk en het verliefde paartje verliet het vertrek, zonder acht te slaan op de nog steeds verbolgen juwelier.

Toen de zogenaamde Moore het tien minuten later verliet en Walker weer alleen was, vermiste hij uit de vitrine van zijn spreekkamer een fraaie diamanten diadeem en daarvoor in de plaats een visitekaartje, keurig bedrukt met de naam

JOHN RAFFLES

en daaronder stond geschreven :

« Ter herinnering aan ons aangenaam onderhoud op 12 Maart 1953. »

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Schuld en Boete

LORD LISTER VERSCHIJNT VOORTAAN ELKE WEEK

BELANGRIJK BERICHT

LORD LISTER VERSCHIJNT

VOORTAAN ELKE WEEK

Het blijkt, dat de LORD LISTER verhalen zich in een steeds groeiende belangstelling mogen verheugen.

Als gevolg hiervan en mede om tegemoet te komen aan het verzoek, dat ons reeds meermalen van de zijde van de lezers is gedaan, hebben wij besloten de afleveringen voortaan, evenals vroeger het geval was, IEDERE WEEK inplaats van om de veertien dagen te laten verschijnen.

Wij twijfelen niet, of dit bericht zal alle trouwe LORD LISTER lezers welkom zijn !

De Uitgevers.